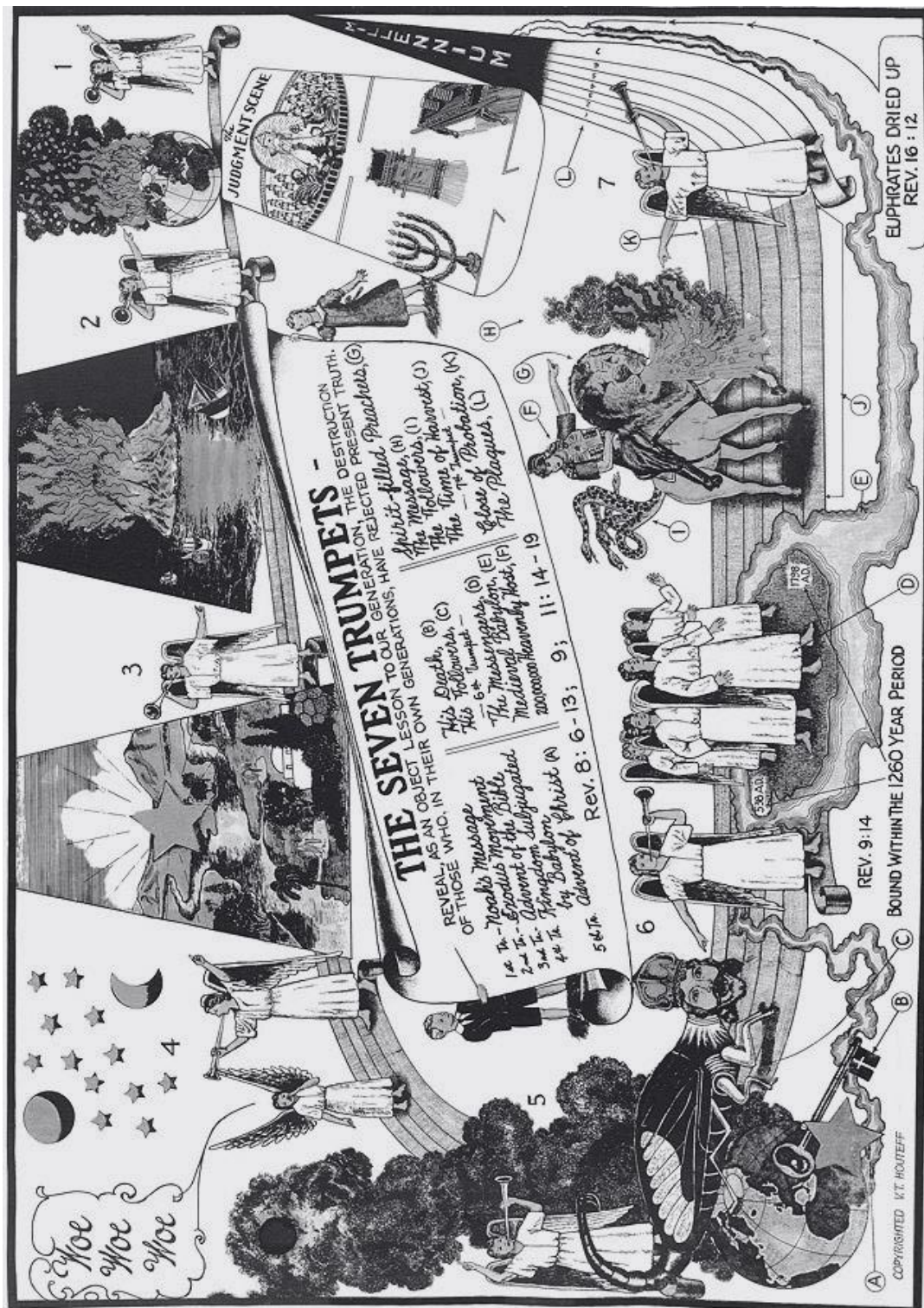

FINALE WAARSKUWING

“Hoe lank aarsel julle tussen twee menings”

Kopiereg, Copyright, 1935, 1940, 1942 by

V.T. HOUTEFF

Alle regte voorbehou

Sodat elkeen wat na die waarheid do rs, dit
kan bekom, word hierdie traktaat gratis
versprei. Dit hef net een eis, die siel se
verpligting teenoor homself om alle dinge te
bewys en vas te hou aan wat goed is. Die
enigste toutjies wat aan hierdie gratis aanbod
gekoppel is, is die goue drade van Eden en die
bloedrooi toue van Golgota – die bande wat
bind.

TRAKTAAT NO. 5

Derde Uitgawe

2026 Herdruk

Gedruk in Suid-Afrika

**The Universal Publishing Assn.
Mt. Carmel Center
Waco, Texas**

Skakel: **+27 67 009 1520**

Skakel: **+27 82 291 1068**

Skakel: **+27 76 095 0727**

Epos: sighandcrysa@outlook.com

www.srodtranslated.com

* Let wel: The Universal Publishing Assn. Mt. Carmel Center
Waco, Texas is nie meer in werking nie.

DIE SEWE TROMPETTE

Die Openbaarder se Rekord

Openbaring 8:6-13; 9:1-4, 13-19

HOOFSTUK 8, VERSE 6-13. “En die sewe engele met die sewe trompette het hulle gereed gemaak om te blaas. Die eerste engel het geblaas, en daar het hael en vuur gekom, gemeng met bloed, en dit is op die aarde gegooi; en 'n derde van die bome is verbrand, en al die groen gras is verbrand.

“En die tweede engel het geblaas, en iets soos 'n groot berg wat met vuur brand, is in die see gegooi. 'n Derde deel van die see het bloed geword, en 'n derde van die lewende wesens in die see het gesterwe, en 'n derde van die skepsels is vernietig.

“En die derde engel het geblaas, en 'n groot ster wat soos 'n fakkel brand, het uit die hemel geval, en dit het geval op 'n derde van die riviere en op die waterfonteine. Die ster se naam is Alsem. 'n Derde deel van die water het alsem geword. Baie mense het van die water gesterwe, omdat dit bitter geword het. “En die vierde engel het geblaas, en 'n derde van die son is getref en 'n derde van die maan en 'n derde van die sterre, sodat 'n derde van hulle verduister is en die dag vir sy derde deel nie geskyn het nie, en die nag net so.

“En ek het gesien en 'n engel hoor vlieg deur die middel van die hemel en met 'n groot stem sê: Wee, wee, wee die bewoners van die aarde vanweë die ander stemme van die basuin van die drie engele wat nog sal blaas!”

HOOFTUK 9 VERSUS 1-4. “En die vyfde engel het geblaas, en ek het 'n ster uit die hemel op die aarde sien val, en aan hom is die sleutel van die bodemlose put gegee. En hy het die bodemlose put oopgemaak, en rook het uit die put opgekom soos die rook van 'n groot oond, en die son en die lug is deur die rook van die put verduister. En uit die rook het sprinkane op die aarde gekom, en aan hulle is mag gegee soos die skerpioene van die aarde mag het. En hulle is beveel om nie die gras van die aarde of enige groen ding of enige boom te beskadig nie, maar net die mense wat die seël van God nie op hulle voorkoppe het nie.”

VERSE 13-19. “En die sesde engel het geblaas, en ek het 'n stem gehoor uit die vier horings van die goue altaar wat voor God is, wat aan die sesde engel met die basuin sê: Maak die vier engele los wat gebind is in die groot rivier, die Eufraat. En die vier engele is losgemaak wat gereed gehou was vir 'n uur en 'n dag en 'n maand en 'n jaar, om 'n derde van die mense dood te maak. En die getal van die leër van die ruiters was tweehonderdduisendduisend; en ek het hulle getal gehoor. En so het ek die perde in die gesig gesien, en die wat daarop sit, met borsharnasse van vuur en hiasint en swawel; en die koppe van die perde was soos die koppe van leeus, en uit hulle bekke het vuur en rook en swawel uitgegaan. Deur hierdie drie is 'n derde van die mense gedood, deur die vuur en deur die rook en deur die swawel wat uit hulle bekke uitgegaan het. Want hulle mag is in hulle bek en in hulle sterte; want hulle sterte was soos slange en het koppe gehad, en daarmee doen hulle skade.”

Sedert Johannes hierdie imposante simboliek opgeteken het, moes die kerkgeskiedenis herhaaldelik deur haar bladsye

die inskrywing maak dat elke poging om die misterie daarvan te ontsluit, maar daartoe gelei het dat dit met mistiek en verwarring versper is. Dit is dus nodig, wanneer mens die misterieë probeer opklaar, om eers

DIE REDE VIR DIE VERWARRING TE VIND.

Die feit dat negentien eeue van soeke na die onderwerp om dit oop te maak, dit net meer ondeurdringbaar gemaak het, is die sterkste moontlike bewys dat God die Skrifte beheer en dit slegs op die goddelik vasgestelde tyd openbaar. Die waarheid van hierdie stelling word afdoende gestaaf deur die engel se woorde: “Ek sal jou toon wat in die Skrif van die waarheid geskrywe is; en daar is niemand wat my in hierdie dinge bystaan nie, behalwe Mígaël, jou Vors.” Dan. 10:21.

En “wanneer Hy, die Gees van die Waarheid, gekom het,” sê Christus, in 'n breër stelling van dieselfde waarheid, “sal Hy julle in die hele waarheid lei.” Johannes 16:13.

Nadat dit voortydig en sonder die aansporing van die Gees van die Waarheid na vore gebring is, het menslike pogings gevolglik misluk om die waarheid van “die basuine” te ontdek en te verduidelik. En aangesien geen Skrif ooit sonder Inspirasie ontvou is nie, is die uiteensettings van ongeïnspireerde gemoedere dus van private interpretasie, waarvan die Bybel waarsku: “... geen profesie van die Skrif is van enige eie uitlegging nie.” 2 Pet. 1:20.

Voordat 'n persoon die leer van Waarheid kan klim, moet hy homself eers bevry van foutiewe teorieë wat hom in duisternis gevange hou. En om homself los te maak van sulke gewigte van dwaling om die boonste trap van die leer van Waarheid te bereik, moet hy noukeurig ondersoek en "alles bewys" in

'n Oop Gemoed.

"Moenie die Woord lees in die lig van vorige opinies nie; maar, met 'n gemoed vry van vooroordeel, ondersoek dit noukeurig en biddend. As, terwyl jy lees, oortuiging kom, en jy sien dat jou gekoesterde opinies nie in harmonie met die Woord is nie, moenie probeer om die Woord by hierdie opinies te laat pas nie. Maak jou opinies by die Woord. Moenie toelaat dat wat jy in die verlede geglo of beoefen het, jou begrip beheer nie." — *Boodskappe aan Jongmense*, bl. 260.

Hierdie primêre noodsaaklikheid konfronteer dringend diegene wat geneig is om teorieë as onbetwisbare Bybelwaarhede te aanvaar wat die gevolg is van

'n Byvoeging tot en Wegneem van die Skrif.

Enige verduideliking van 'n profesie wat byvoeg of wegneem van enige deel van die relevante Skrif om die interpretasie te harmoniseer, kan slegs vals wees. Wanneer die Gees van God die Skrifte verklaar, hoef Hy op geen manier enige deel daarvan te verander nie om die verduideliking te laat

pas by dit wat ontvou word. Wanneer die ware interpretasie van 'n profesie gemaak word, bevat dit altyd 'n les van huidige waarheid "aangepas by die behoeftes van God se mense" (*Die Groot Stryd*, bl. 609) op die tydstip waarop die Skrif geopenbaar word. Met die wete hiervan, is Satan voortdurend besig

*Om Die Weg Te Baan Vir Sonde Teen Die
Heilige Gees.*

Niemand is verlore omdat hy 'n valse interpretasie van 'n profesie glo voordat die waarheid daarvan geopenbaar word nie, mits die valse interpretasie hom nie van 'n ander waarheid wegtrek nie. Sulke individue is egter in groot gevaar, want soos die geskiedenis openbaar, is baie min wat so in dwaling betrokke raak, bereid om hulself te verneder deur hul foute te verloën en die waarheid te aanvaar wanneer dit bekend gemaak word. Hulle is gevolglik in voortdurende gevaar om teen die Heilige Gees te sondig. En omdat hy hiervan deeglik bewus is, interpreteer Satan die profesieë verkeerd voordat hulle goddelik geopenbaar word. Hy besef ten volle dat baie, wat nie bereid is om reggehelp te word en hul foute vir geopenbaarde waarheid te verruil nie, daardeur na ewige ondergang gelei sal word. Dit is dus van die allergrootste belang dat die student van die waarheid homself versterk met alle eerlikheid en nederigheid soos die lig van die waarheid nou deursoekend gefokus word op

Gewilde Teorieë.

Om mee te begin, word die leser se aandag gevestig op Ouderling Uriah Smith se boek, oorspronklik

getiteld Gedagtes oor Daniël en Die Openbaring, en later Daniël en Die Openbaring, waarin onder andere die onderwerp van "die sewe trompette" verduidelik word. Hier sal mens opmerk dat Ouderling Smith nie die oorspronklike outeur van die uiteensetting van die trompette is nie. Die skeppers was Messrs, Keith, Clark, Barnes, et al. "Tot dusver," sê Ouderling Smith, "het Keith ons voorsien van illustrasies van die geblaas van die eerste vyf trompette." — *Daniël en Die Openbaring*, bl. 506.

Dan verder in dieselfde hoofstuk, en in die verduideliking van Openbaring 9:17, lees ons: "Terwyl die Turke hul vuurwapens te perd afgevuur het, sou dit vir die verre toeskouer voorkom asof die vuur, rook en swael uit die perde se monde gekom het, soos geïllustreer deur die bygaande plaat." — Id., bl. 510. "Barnes dink dit was die geval," merk Ouderling Smith op; "en 'n verklaring van Gibbon bevestig hierdie siening." — Id., bl. 510, voetnoot.

Dus, dit is duidelik dat die interpretasie van die sewe basuine, soos dit gevind word in Gedagtes oor Daniël en die Openbaring, nie deur die Sewendedag Adventiste denominasie ontstaan het nie. Maar die plasing daarvan en hul endossement laat dit voorkom as Sewendedag Adventiste leerstelling. Met ander woorde, die teorieë van ongeïnspireerde manne wat die S.D.A.-stempel van goedkeuring het, word vir die S.D.A.-lekedom as egte S.D.A. Bybelleerstellings laat voorkom. Dit toon dat die meerderheid van Sewendedag

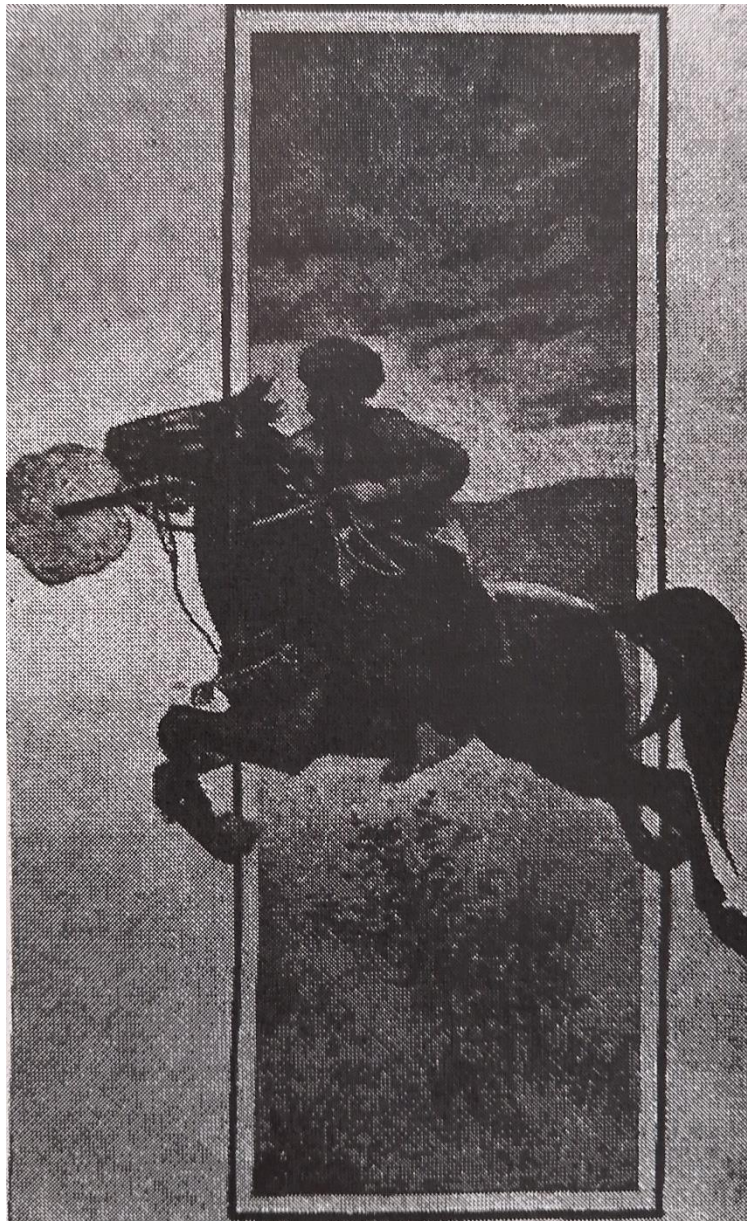
Adventiste, net soos ander, vra nie: “Is dit waar – in harmonie met God se woord? maar: Deur wie word dit verkondig?” – *Getuienisse aan die Predikante*, bl. 106. En as die teorie deur 'n gewilde kanaal kom, aanvaar hulle dit as 'n reël ongetwyfeld!

'n Goeie voorbeeld is hul onwrikbare applous van manipulasies soos om “die koppe van leeus” (in die simboliek van Openbaring 9:17) in koppe van Arabiese perde te rasionaliseer, en die slangagtige serte (Openbaring 9:19) in gewone perde se serte (soos blyk uit die meegaande illustrasie) om die trompette met die veldslae van die Turke te verbind!

Maar nog erger, hulle stem sonder aarseling saam dat die “vuur”, “rook” en “swael” nie, soos Johannes hulle gesien het, uit die leeuagtige monde gekom het nie, maar eerder uit 'n geweer in die hand van 'n Turk!

Hul aanvaarding van hierdie byvoegings en aftrekkings tot en van die Heilige Skrif, 'n praktyk wat deur die Skrif veroordeel word (Openb. 22:18, 19), toon dat hulle slagoffers is van 'n foutiewe visie, wat veroorsaak dat hulle hulself reg ag terwyl hulle almal verkeerd is (*Getuienisse*, Vol. 3, bl. 252, 253).

Hul onderskrywing van so 'n praktyk ondermyn boonop geloof in die Bybel, want as die Openbaarder in een geval verkeerd is, kan hy dan nie ook in ander gevalle verkeerd wees nie? En as ons nie op die boek Openbaring kan staatmaak net soos

dit lees nie, hoe kan ons dan vertrouwe in enige
deel van die Bybel stel? En as geïnspireerde
profete nie die positiewe waarheid van wat hulle
sien kan verklaar nie, hoe kan onverhitte studente
van hul geskrifte dit dan

verklaar? Dus, diegene wat leer “om 'n antwoord te gee aan elkeen wat 'n verduideliking van die hoop wat daarin is” (1 Pet. 3:15), sal geen probleme ondervind om die vraag te beantwoord nie:

Het Johannes Reg Gesien?

Weliswaar was die siener van Patmos 'n dwalende mens soos ons, maar die een wat Sy geskifte gedikteer het – die groot en onfeilbare Ek Is, Opsiener en Bewysleser van die Skrifte – was daar om te sien dat Johannes 'n getroue rekord gemaak het van wat hy gesien het, want die presiese waarheid van die simboliek beteken ons hele lewe. Inderdaad, dit is nie moontlik dat die Here ons redding in gevaar sou stel deur die simboliek so ver verwyderd van Johannes se sig te vertoon dat hy dit nie akkuraat kon sien en opteken nie, en tog verwag om ons daardeur te red.

As Johannes nie die simbole in die visioen korrek gesien het nie, soos hierdie sogenaamde manne van geleerdheid en ervaring spesifiek verduidelik, impliseer dit dan nie dat God onverskillig is oor of Hy op 'n misleidende manier waarheid openbaar wat noodsaaklik is vir ons redding nie? Indien nie, en as Johannes verkeerd was, waarom het God hom dan nie reggehelp nie? Was dit vir Hom onmoontlik om Sy profeet hier reg te help?

“Die tweede engel,” sê die Openbaarder, “het sy skaal op die see uitgegooi, en dit het geword soos die bloed van 'n dooie man, en elke lewende siel in die see het gesterwe.” Openb. 16:3.

As Johannes nie, soos beweer word, presies kon sien waar die “vuur”, “rook” en “swawel” vandaan gekom het nie, hoe kon hy dan sien dat “elke” skepsel, soos hy in die so pas aangehaalde woorde sê, op die bodem van die see gesterf het? Watter toestand is die moeilikste om met presiesheid te sien?

Die aanvaarding en die onderrig van sulke interpretasies is tekenbewys dat daar vandag groot duisternis dwarsdeur die kerk is, wat beide die leke en die wagte omhul wat beweer dat hulle die “manne van ervaring” is wat in *Getuienisse*, Vol. 5, bl. 293 genoem word, en toegelig word in Traktaat Nr. 4, *The Latest News for Mother Revised Edition*, bl. 32-35. Hierdie manne, hoewel uiters “onbekwaam in die Woord”, soos uit die voorafgaande waarnemings blyk, verbied dat enigiets nuuts waarin hulle geen lig sien nie, voor die mense gebring word. En ten spyte van die feit dat sulke heeltomal onwettige en ligverduisterende beperkings bedink word om die mense vir ewig in hul dwalings te hou, aanvaar die leke hulle nietemin sonder twyfel en ag diegene wat hulle bedink as wyse en ware vriende. En almal wat weier om deur sulke beperkings gebonde te wees, word “uitgewerp” (Jes. 66:5), terwyl menigtes wat die Gees van Profesie nie glo nie, behou word, en ander menigtes van soortgelyke ongeloof as lede in goedgekeurde status aanvaar word! So word die uitstaande sonde van die Jode heruitgebeeld, wat die deurdringende uitspraak uit die lippe van die Verlosser geroep het:

“As die lig wat in jou is dan duisternis is, hoe groot is daardie duisternis!” Matt. 6:23.

“Die vyand,” sê die Gees van Profesie, “berei hom voor vir sy laaste veldtog teen die kerk. Hy het homself so verberg dat baie skaars kan glo dat hy bestaan, wat nog te sê kan hulle oortuig word van sy verstommende aktiwiteit en mag. Hulle het sy vorige rekord tot 'n groot mate vergeet, en wanneer hy nog 'n opmars maak, sal hulle hom nie as hul vyand herken nie, daardie ou slang, maar hulle sal hom as 'n vriend beskou, een wat 'n goeie werk doen.” — *Getuienisse*, Vol. 5, bl. 294.

O, watter groot duisternis het die mense oordek! Sal jy, Broer, Suster, in kalmte, onbesorgdheid sit en kyk hoe die vyand hulle blindelings in die hel stort? Sê die Here: “Ek, Jesus, het my engel gestuur om hierdie dinge aan julle in die gemeentes te getuig. Ek is die wortel en die geslag van Dawid, die blink môrester.” Openb. 22:16. Dan voeg Hy die vreesaanjaende uitspraak by: “Want Ek betuig aan elkeen wat die woorde van die profesie van hierdie boek hoor: As iemand by hierdie dinge byvoeg, sal God oor hom die plaë byvoeg wat in hierdie boek geskrywe is. En as iemand iets van die woorde van die boek van hierdie profesie wegneem, sal God sy deel wegneem uit die Boek van die Lewe en uit die Heilige Stad en uit die dinge wat in hierdie boek

geskryf is.” Openb. 22:18, 19.

Nou, as Johannes in sy werk gefaal het, en die Skrif inderdaad so onvolmaak geskryf is as wat die kommentare wat hierin ondersoek word, 'n mens sou dwing om tot die gevolgtrekking te kom dat hulle is, hoe durf Christus ons dan, onder die pyn van so 'n vreeslike straf, besweer om nie met die Heilige Woord van God te peuter nie? Want as Johannes verkeerd was in wat hy geskryf het, vergaan ons. En as ons sy geskifte verander, vergaan ons ook! Wat! Is die Skrifte bedoel vir ons vernietiging eerder as vir ons redding? Verbied die gedagte! Die onveranderlike woorde van Jesus wat so pas aangehaal is, bevestig dat Sy Boek perfek is, en dat dit nie deur enige mens verander hoef te word nie.

Ironies genoeg is dit egter juis diegene wat gewoonlik betrokke raak by die praktyk van die verandering van die Skrif, diegene wat die hardste praat oor die uitoefening van groot sorg om nie deur valse leerstellings verstrengel te word nie. En, om hul praatjies te staaf, hou hulle hulself baie versigtig afsydig van alles nuuts wat nie deur hulself kom nie. Sulke mense sal nooit van hul verskriklike blindheid herstel totdat hulle begin soek na "oogsalf" (Inspirasie) soos hulle doen vir goud, want slegs nuwe waarheid kan hulle oë oopmaak, hulle foute ontmasker en hulle na die waarheid lok. Satan, wel wetende dat hulle sig vinnig sal herstel as hulle met 'n oop hart na die lig kom, gevolglik vul dit hulle met vooroordeel om hulle te verhoed om 'n onbevooroordeelde persoonlike ondersoek na ontvouende waarhede

te doen.

So is dit die “louwarm” kerklidmate wat nie tred gehou het met die lig nie, en wat gevolglik agtergelaat is in elke vooruitgang van die waarheid. Terwyl diegene wat ontevrede was met hul mate van verligting, wat “óf warm óf koud” is, met die huidige waarheid van geslag tot geslag voortgegaan het.

Laat die plegtige waarheid dus nooit vergeet word dat God se kerk nog nooit te eniger tyd op 'n dwaalspoor gelei is as gevolg van die ondersoek na nuwe leerstellings wat aan haar deure geklop het en gesmeek het om ontvang te word nie. Inteendeel, sy is baie keer in die duisternis gelaat as gevolg van luiheid, onverskilligheid en vooroordeel in die ondersoek om uit te vind of die sogenaamde “vreemde leringe” van God afkomstig was. En hartseer om te sê, dieselfde toestand bestaan vandag.

“Ons het baie meer om van binne te vrees,” verklaar die Gees van Waarheid, “as van buite. Die hindernisse tot krag en sukses is veel groter van die kerk self as van die wêreld.” — *Christus Ons Geregtigheid*, bl. 45. Nou, soos in die verlede, roep kerkleiers en predikante uit teen elke toename van lig en hou die mense daarvan weg. Terselfdertyd voed hulle die kudde met soveel waarheid-bedekte dwaling dat die skape geestelik sterf.

“Die kos wat vir die slot voorberei word,

sal geestelike verbruik, agteruitgang en dood veroorsaak. Wanneer diegene wat bely dat hulle die huidige waarheid glo, tot hul sinne kom, wanneer hulle die Woord van God aanvaar net soos dit lees, wanneer hulle nie probeer om die Skrif te verdraai nie, sal hulle uit die skatkis van die hart dinge nuuts en ouds bring, om hulself en diegene vir wie hulle arbei te versterk.” — *Resensie en Herald*, Vol. 78, No. 25, Dinsdag, 18 Junie 1901. (Sien ook *Eerste Skrifte*, bl. 62.)

So 'n regte praktyk, alhoewel dit nie is wat hy wou hê nie, werk Satan eindeloos om dit te voorkom. En so kragtig is sy misleidings dat die "bokke" onder die "skape" onwetend en teen hul eie ewige belange hulself as instrumente leen vir die voltooiing van sy dodelike planne.

Die oorspronklike titel van Ouderling Smith se boek, *Thoughts on Daniel and The Revelation*, bely hom as onopsetlik en bo verdenking in die skryf van die boek. Die woord "gedagtes", wat 'n idee, 'n teorie, nie 'n absolute waarheid aandui nie, toon dat hy die boek bloot aan sy lesers aanbeveel het vir wat die inhoud daarvan ook al vir hulle werd mag wees. Dit het hy natuurlik gedoen met die implisiete begrip dat ten tyde van die "ontrol van die boekrol" (*Getuienisse*, Vol. 6, bl. 17), toe die geskifte van Daniël en van Johannes die Openbaarder verlig sou word, behoort die leser sy "gedagtes", indien foutief, vir die waarheid te verruil, soos die nederige volgeling van Christus altyd doen.

Die denominasie het egter verder gegaan as hierdie beskeie bedoeling van die outeur en die woord "gedagtes", die eerste woord van die oorspronklike titel, uit die latere uitgawes van die boek weggelaat. En nou probeer sommige van die vooraanstaande manne ons laat glo dat Suster White gewys is dat 'n engel Ouderling Smith se hand gelei het terwyl hy die teorieë van ongeïnspireerde manne hersien het! Dit is dus baie duidelik dat hoewel groot dele van die boek die finaliteit van die Skrifte benadeel, die boek se voorstanders ten alle koste die foute sal hê – selfs ten koste van die waarheid! Deur die versinsels van mense so te verheerlik en hulle te stempel asof hulle die seël van Inspirasie dra, terwyl hulle die akkuraatheid van die Openbaring afskryf, toon hulle dat Satan die een is wat hulle tot hierdie rasionalisering gelei het.

Aan die ander kant, terwyl hierdie kommentators aan die een kant beweer dat hulle meer van Johannes se visioen weet as Johannes self, tree hierdie voorstanders van Uriah Smith se geskrifte aan die ander kant op asof hulle meer van sy ervaring met Inspirasie weet as hy self, want hy het nooit beweer dat hy geïnspireerd is nie, terwyl hulle beweer het dat hy wel was. En nou dat die apostel Johannes, Ouderling Smith en Suster White dood is en nie in staat is om hulself te verdedig nie, is die lewende menigte, wat onder die dekmantel van hul sondes slaap, nie in staat om die strikke van die duiwel te bespeur nie. Wat 'n les om die Here se raad te volg, om Sy Woord te vertrou, selfs tot "een jota of een titteltjie" (Matt. 5:18), en indien nodig om...

elke sterflike wese te wantrou (Jes. 2:22)!

As diegene wat groot lig het, en wat bely dat hulle “die gebooie van God onderhou en die geloof van Jesus het”, dit waag om so met die Bybel en die Gees van Profesie te handel, is dit dan enige wonder dat daar soveel twyfel is oor die inspirasie van die Skrifte en dat daar byna ontelbare interpretasies daarvan is?

Ons gedrag as S.D.A.'s het die profesie teen die Laodiceërs alte presies vervul en ons dus onuitwisbaar as daardie volk bestempel. Laat ons dus ons sondes bely en die Vader se raad met blydschap aanvaar: “Omdat jy sê: Ek is ryk en het verryk geraak en aan niks gebrek nie; en jy weet nie dat jy ellendig en beklaenswaardig en arm en blind en naak is nie, raai Ek jou aan om van My goud te koop wat in die vuur gelouter is, sodat jy ryk kan word; en wit klere, sodat jy jou kan aantrek en die skande van jou naaktheid nie openbaar word nie; en salf om jou oë te salf, sodat jy kan sien.” Openb. 3:17, 18. Met sy oë so gesalf, sal 'n mens dan, terwyl hy na die waarheid soek, vind dat

*Suster White Nooit Het Gesê Die Boek Is
Geïnspireer Nie.*

Enige laaste twyfel dat Suster White nie gesê het nie en nie kon gesê het dat die boek *Gedagtes oor Daniël en Die Openbaring* geïnspireer is nie, word heeltemal verdryf

deur Ouderling Arthur L. White in die volgende brief:

“Onder ons ouer werkers is daar 'n aantal wat gedink het dat Mev. White woorde geskryf het wat daarop dui dat sy in 'n visioen 'n engel langs Ouderling Uriah Smith sien staan het wat hom help terwyl hy die bogenoemde boek geskryf het. 'n Noukeurige deursoeking van haar manuskripte het egter nie so 'n stelling onder haar geskifte onthul nie, en ons glo dat daar geen so 'n stelling in druk is nie ... Ouderling A. C. Bordeaux het 'n paar jaar gelede die volgende stelling gemaak:

“Baie jare gelede, toe wyle Ouderling Uriah Smith besig was om “Gedagtes oor Daniël en die Openbaring” te skryf, terwyl Ouderling James White en Ellen G. White by my huis in Enosburg, Vermont, was, het hulle per pos 'n rol gedrukte proefblaaie oor “Gedagtes oor Openbaring” ontvang wat Broer Smith aan hulle gestuur het. Broer White het gedeeltes hiervan aan die geselskap voorgelees en baie plesier en tevredenheid uitgespreek omdat hulle so bondig en duidelik geskryf was. Toe het Suster White gesê wat sy gewys is, soos volg: —

“ ‘ “Die Here inspireer Broer Smith — lei sy gedagtes deur Sy Gees, en 'n engel lei sy hand in die skryf van hierdie ‘Gedagtes oor Daniël en die Openbaring.’ ”

“ ‘Ek was teenwoordig toe hierdie woorde gespreek is.’

“ ‘(Geteken) A.C. Bordeaux.’ ”

“By die beraming van die akkuraatheid van die woorde wat deur Ouderling Bordeaux aan Mev. White toegeskryf word,” gaan Ouderling Arthur White voort met betrekking tot Ouderling Bordeaux se stelling, “moet mens in gedagte hou dat 'n aantal jare verloop het tussen die voorval en die herhaling daarvan. Ons kan nie konsekwent glo dat sy bedoel het om die idee oor te dra dat Ouderling Smith tot so 'n mate geïnspireer was dat sy geskifte onfoutlik was nie.

* * *

“Ouderling W. C. White getuig dat hy teenwoordig was toe Ouderling Smith oorrede is om agt-en-dertig regstellings in die vorige uitgawe van Gedagtes oor Daniël en die Openbaring aan te bring, maar die wete hiervan verminder glad nie sy entoesiasme ten gunste van die verkoop van hierdie wonderlike boek nie.

* * *

“Soms, wanneer ons gevra word om 'n uiteensetting van profesie te oorweeg, ... het ons broers geweier om dit 'n openhartige verhoor te gee en hulle het hul optrede verkeerdelik geregverdig deur te sê dat Mev. White hierdie boek met goddelike goedkeuring gestempel het. Hierdie standpunt is teenstrydig met rede en met die Getuienisse.”

Deur verantwoordelikheid te erken vir die so pas aangehaalde verklarings, sluit die brief af met die kredietlyn: “Verklaring voorberei deur W. C. White en A. L. White, ‘Elmshaven’ Kantoor, St. Helena, Kalifornië, 22 Februarie 1934.”

Uit wat hierdie dokument teenstrydig

sê rakende die verkoop van die boek, word ons broeders weereens gesien asof hulle nie naastenby so versigtig is as wat hulle probeer om ons te laat glo dat hulle bekommerd is oor wat hulle leer en aan die publiek oorhandig nie. Let op wat dit sê: "... maar die kennis hiervan [die foute] verminder glad nie sy [W. C. White se] entoesiasme ten gunste van die verkoop van hierdie wonderlike boek nie"! 'n Duideliker belydenis van 'n mens se blindheid, geestelik, sou inderdaad moeilik wees vir 'n mens om doelbewus voor te berei!

Dat Ouderling Smith egter nie net ongeïnspireerd was nie, maar ook dat sy leringe in direkte teenstelling is met wat Suster White in die visioen getoon is, word getuig deur die volgende stelling van 'n vroeë S.D.A. publikasie:

"Ek het gesien," sê Suster White, "almal wat 'nie die merk van die Dier en van sy Beeld op hulle voorkoppe of op hulle hande wou ontvang nie,' kon nie koop of verkoop nie [Openb. 13:15-17]. Ek het gesien dat die getal (666) van die Beelddier [die tweehoringdier van vers 11] opgemaak was; en dat dit die dier [die tienhoringdier van vers 1] was wat die Sabbat verander het, en die Beelddier [die tweehoringdier] het gevolg en die Pous se Sabbat gehou, en nie God se Sabbat nie." — 'n *Woord aan die Klein Kuddes*, bl. 19.

In teenstelling met hierdie hemelgegewe siening, pas Gedagtes oor Daniël en die Openbaring die getal "666" op die pous toe.

Hieruit sien ons dat Ouderling Smith nie dieselfde Inspirasie gehad het wat Suster White gelei het nie. Alhoewel hy as haar volgeling deur haar beïnvloed is, toon sy boek tog dat hy ook beïnvloed is deur die geskrifte van ongeïnspireerde outeurs. Deur leerstellings uit haar geskrifte sowel as uit hulle s'n te bevat, is die boek gevolglik 'n mengsel van waarheid en dwaling.

Maar die mees onverskoonbare deel van die hele ding is dat die leidende broeders die geïnspireerde visie rakende die getal 666 (Openb. 13:18) heeltemal geïgnoreer het, en in plaas daarvan hierdie tradisies en teorieë van mense byna eenparig aanvaar het. Die hartseer gevolg is dat hulle blind geword het vir die lig, opstandig geword het teen die Gees van Christus, en gevolglik onbetroubare dienaars geword het, ongeskik en gediskwalifiseer is as leiers van Sy volk. En tog gaan hulle voort terwyl hulle hulself selfvoldaan verseker dat hulle die "manne van ervaring" is, wat alleen in staat is om te ondersoek en te besluit of die boodskappe wat na die mense kom van God af kom of nie! 'n Arrogasie van gesag wat niemand die reg het om vir homself te maak nie, dit is die despotiese nageslag van egoïsme en

Skerpente Teenstrydigheid.

"Nou dink ek baie aan Suster White en haar geskrifte," begin 'n sekere S.D.A.-predikant in een van ons Kalifornië-konferensies, in 'n poging om 'n sekere broer se vertrouwe in Suster White se ... omver te werp.

“Ek het hulle self gelees,” gaan hy voort, “maar uit wat ek vir julle gewys het, neem nóg die Algemene Konferensie-manne, nóg sy self, nóg enigiemand anders haar baie ernstig op; hulle neem net wat hulle pas en los die res.”

Terwyl die S.D.A. amptenare diegene wat die Staf aanvaar, uitsluit, op grond van die bewering dat dit Suster White se geskrifte weerspreek, knipoog hulle so 'n reguit subversiewe stelling soos die een wat so pas aangehaal is, weg en laat die outeur daarvan toe, terwyl hy salaris ontvang, om met sy onheilige werk voort te gaan. As hulle opreg was in hul gebaar om Staf-aanhangers uit te sluit, sou hulle nooit predikante behou en ondersteun wat openlik teen die geskrifte van Suster White leer en skryf nie. Hulle sou hulle eerstens uitsluit.

Boonop, as die predikant wat hier aangehaal word, korrek is in wat hy oor die Algemene Konferensie-manne skryf, dan is dit, om die minste te sê, 'n ooglopende teenstrydigheid vir hulle om iemand uit te sit omdat hulle Die Herder se Roede bestudeer het, op die valse aanklag dat dit Suster White se geskrifte weerspreek, en terselfdertyd hulself (met hul ongeloof in haar geskrifte) in die amp hou. Of selfs al beskuldig hy hulle valslik, dan is dit nog 'n baie vreemde teenstrydigheid vir hulle om hom in sy posisie te hou.

Die optrede van die oorgrote meerderheid, wat die gewaagde belydenis wat hier aangehaal word, ten volle staaf, inkrimineer die leidende broeders

die optrede van die oorgrote meerderheid, wat die gewaagde belydenis wat hier aangehaal word, ten volle staaf, inkrimineer die leidende broeders onontkombaar as nie onomwonde aanvaar, as geïnspireerd, van Suster White se geskifte nie, maar eerder asof hulle dit bloot vir gerief gebruik en, wanneer dit raadsaam is, as 'n dekmantel waarmee hulle die lekedom kan mislei en sodoende die lig van hulle kan afsluit.

Deur hierdie selfingestelde voorreg vir hulleself te neem, verwerp hulle diegene wat nie hul besluite aanvaar nie, as boos, terwyl hulle die menigte wat, hoewel hulle twyfel en ongeloof in die Gees van Profesie koester, blindelings op hulle vertrou en aan hulle wense toegee, in 'n goeie aansien behou. Deur hierdie uitsluiting van diegene wat nie met hulle saamstem nie, en in hierdie handhawing van diegene wat hulle verhef, alhoewel sulkes nie in die Gees van Profesie glo of die gebooie van God verbreek nie, neem hierdie manne in werklikheid aan dat hulle hulself bo God stel! Sal die lig op hierdie toestand nie die kerk aanspoor om ag te slaan op die volgende raad nie? —

“Maar wees versigtig om nie die waarheid te verwerp nie. Die groot gevaar vir ons mense was om op mense staat te maak en vlees hulle arm te maak. Diegene wat nie die gewoonte gehad het om die Bybel self te deursoek of bewyse te weeg nie, het vertrou in die leidende manne en aanvaar die besluite wat hulle neem; en daarom sal baie die boodskappe wat God aan Sy mense stuur, verwerp as hierdie leidende broers dit nie aanvaar nie.” — *Getuienisse aan die Predikante*, bl. 106.

“Julle het geen reg om te bestuur nie,” verder

sê die Gees van die Waarheid, “ten minste kan julle dit in God se orde hanteer. Is julle onder die beheer van God? Sien julle julle verantwoordelikheid teenoor Hom? . . . Dat hierdie mans in ’n heilige plek moet staan om as die stem van God vir die mense te wees, soos ons eens die Algemene Konferensie geglo het, — dit is verby. Wat ons nou wil hê, is herorganisering” (*Algemene Konferensie Bulletin* 34ste sessie, Vol. 4, Extra Nr. 1, 3 April 1901, bl. 25, Kol. 1, 2) eerder as om tyd te mors met die vrae vra:

Waarom Het Hy Die Foute Toegelaat?

Om te vra: Hoekom het God toegelaat dat foute by Sy volk insluip en so wyd versprei word? sou terselfdertyd wees om te vra: Hoekom het Hy toegelaat dat foute by Sy antieke volk insluip tot so 'n mate dat hulle uiteindelik die kern van die hele seremonieel stelsel so duister gemaak het — die groot Onfeilbare Wegmerk, die lank verwagte Seun van God — dat nie net het mense Hom uit die oog verloor nie, maar ook, toe Hy kom, is Hy verwerp en tussen die rowers gekruisig!

Die rede waarom die Joodse mense na hierdie donker en tragiese pad gelei is, was dat hulle die profete verwerp en vermoor het, wie God gestuur het om hulle dwalende maniere reg te stel, ‘tot daar geen hulp was nie.’ 2 Kronieke 36:16. Die ervaring van die kerk vandag het op elke punt ooreengestem met dié van die Jode. Trouens, ‘het die engel gesê, ‘Julle het erger as hulle gedoen.’ — *Getuienisse*,

Vol. 1, bl. 129. Selfs van die heel begin af het Israel van vandag oor die *Getuienisse* gesê: "... ons sal daardie gedeelte glo wat ons dink van God is, en sal nie aandag gee aan die ander nie." — Id., bl. 234.

"Sou die Here 'n visie reg voor hierdie soort mense in ons tyd gee," dui die Gees van Profetie verder aan, "terwyl Hy hulle foute wys, hulle selfregverdigheid verman en hulle sondes veroordeel, sou hulle in opstand opstaan, soos die inwoners van Nasaret toe Christus hulle ware toestand gesien het." — *Getuienisse*, Vol. 5, bl. 689.

Hoog tyd dit is, dus, om te reageer op die oproep:

"Word wakker, word wakker; trek aan jou krag, O Sion; trek aan jou pragtige klere, O Jerusalem, die heilige stad." "Staan op, straal; want jou lig het gekom, en die heerlijkheid van die Here het oor jou opgegaan." Jes. 52:1; 60:1. Bly nie langer in blindheid en vooroordeel nie, maar kom laat ons eerlik saam redeneer—eerstens oor of die trompette simbolies of letterlik is — Watter?

Eers wanneer hierdie vraag reg beantwoord word, sal ons die sleutel hê — die regte interpretasie — om hierdie groot simboliese skatkamer van waarheid oop te sluit. Wanneer ons aan hierdie soektog begin, laat ons logies by die begin van Johannes se verslag van sy visie van die trompette begin. Openb. 8:7. "Die eerste engel

het geblaas, en daar het hael en vuur met bloed gemeng gevolg, en dit is op die aarde gegooi; en 'n derde van die bome is verbrand, en al die groen gras is verbrand.”

Ons weet dat letterlike "vuur", "hael" en "bloed", indien vermeng, daartoe sou lei dat die vuur die hael smelt en die bloed verbrand. Hierdie resultaat het egter nie gevolg op die vermenging van hierdie drie elemente, die "hael" en "vuur" en "bloed" met die blaas van die eerste basuin nie. Daarom moet hulle onvermydelik simbolies geïnterpreteer word. En hierdie gevolgtrekking word versterk deur die feit dat die vuur al die "groen gras" en slegs 'n "derde deel" van die "bome" verbrand het. Hierdie onnatuurlike omstandigheid maak die afleiding onvermydelik dat die droë gras, wat makliker verbrand word, ongedeed was; andersins sou daar geen melding gemaak gewees het van die soort gras wat deur die vuur verteer is nie. Maar aangesien dit teenstrydig met die natuur is dat droë gras nie verteer word in die verbranding van groen gras nie, is die "groen gras" en die "bome" dus simbolies van iets lewends en kwesbaar vir besering, terwyl die droë nie is nie. En laastens, as bewys in "'n goeie mate, neergedruk . . . , en oorlopend" (Lukas 6:38), dat die trompette simbolies is, vestig ons die aandag op die hoofgebeure wat in verband met sommige van die ander trompette sal plaasvind.

Met die weerklink van die tweede trompet, 'n groot "berg", asof dit brandend,

“is in die see gegooi.” As die “berg” nie simbolies was nie, sou die golwe, nadat dit in die “see” gegooi is, óf die vuur geblus het óf die vuur die water in stoom verander het. In plaas daarvan het ’n deel van die see egter “bloed” geword – ’n toestand wat heeltemal onlogies, ook onhistories is.

Dit is dus duidelik dat die "berg", die "vuur", die "skepe", die "wesens" en die "lewe" wat hulle gehad het, elk figuurlik is. Net so moet die see wees, want slegs daardie "wesens" wat in die "see" is, en wat "lewe gehad het", "gesteef het", wat toon dat daar ander was wat nie lewe gehad het nie, maar wat steeds geleef het. As die wesens nie simbolies is nie, sou dit oorbodig wees om te sê dat diegene wat "lewe gehad het", "gesteef het". Want as hulle nie lewe gehad het nie, hoe kon hulle gesteef het? 'n Natuurlike see is verder nooit bewegingloos nie, maar altyd golwend. Gevolglik, as hierdie "see" letterlik was, sou dit onmoontlik wees om die "bloed" binne die grense van die "derde deel van die see" te beperk.

As die "ster" wat met die geluid van die derde trompet "op die derde deel van die riviere en op die waterfontein geval het", nie simbolies was nie, maar letterlik, sou dit die aarde van sy koers af ruk en dit vernietig!

Met die blaas van die vierde engel is die “derde deel” van die “son”, die “maan” en die “sterre” “geslaan”. Aangesien dit onmoontlik

is om die hemelse ligte te slaan, dan is diegene wat hier as "geslaan" aangeteken word, duidelik simbolies. Dit word dubbeld duidelik gemaak in die lig van die wete dat selfs al was hulle letterlik, en een deel van hulle werklik getref was, die twee dele van hulle wat ongetref is, steeds meer as genoeg lig sou uitstraal om duisternis te voorkom.

Uit die "rook" wat met die geblaas van die vyfde basuin uit die "bodemlose put" opgestaan het, het fabelagtige "sprinkane" gekom waarvan die gelyke nie bestaan nie. Die sprinkane, die "rook" en die "put" moet dus ook vir iets anders staan. En verder, aangesien die persoonlike voornaamwoord "hy" op die "ster" van toepassing is, is die ster gevolglik figuurlik van 'n manlike persoon.

Dat 'n perd, soos in die sesde basuin, 'n stert van slange, 'n leeukop en 'n mond wat vuur, rook en swael uitstraal, sou hê – hoe heeltemal en fantasties onmoontlik! Hierdie onnatuurlike en groteske kombinasies openbaar dus dat die waarheid van die sewe basuine slegs deur die sleutel van simboliese interpretasie ontsluit kan word, en dat die Bybel dus self die aard van die basuine moet verduidelik. Dat daar enkelvoudige parallelisme bestaan tussen die verskeie gevolge van die sewe basuine en die verskeie gevolge van die sewe laaste plae, kan duidelik gesien word in die volgende kollokasies:

(1) Beide die elemente van die eerste basuin (“hael en vuur gemeng met bloed”) en die inhoud van die skaal van die eerste plaag word op die “aarde” gegooi (Openb. 8:7; 16:2).

(2) Die “berg” met die blaas van die tweede basuin en die inhoud van die “skaal” met die uitgieting van die tweede plaag vind hul punt van sameval deur gelyk in die “see” te val (Openb. 8:8; 16:3).

(3) “Op die riviere en waterfonteine” (Openb. 8:10; 16:4) val beide die “ster” van die derde basuin en die inhoud van die “skaal” van die derde plaag.

(4) Net soos met die blaas van die vierde basuin, so ook met die uitgieting van die “skaal” van die vierde plaag, word die son beïnvloed (Openb. 8:12; 16:8).

(5) Duisternis (Openb. 9:2; 16:10) volg in gemeen met die blaas van die vyfde basuin en met die uitstorting van die vyfde plaag.

(6) Soos met die sesde basuin, net so met die sesde plaag, is die “Eufraatrivier” die fokuspunt (Openb. 9:14; 16:12).

(7) En as ons die sewende parallel nader bring, vertoon die sewende basuin en die sewende plaag dieselfde komponente: die tempel in die hemel, die stemme en donderslae en weerligstrale daarvan, die aardbewing en die hael (Openb. 11:15; 16:17-21) — die wederkoms van Christus.

Hierdie toevallighede demonstreer bo die geringste moontlikheid dat die aard en die doel van die sewe basuine dieselfde in aard is as die aard en die doel van die sewe laaste plae: vernietigend; en dié van die goddelose nadat hulle genadetydperk afgesluit is.

Laat dit egter nie verstaan word dat die onderskeie vernietigings wat in die onderwerp van die sewe basuine geopenbaar word, een en dieselfde in tyd en gebeurtenis moet wees met die ooreenstemmende vernietigings van die sewe laaste plae nie, want so 'n gevolgtrekking word onmoontlik gemaak deur die feit dat die stem wat met die engel gepraat het met die geskal van die sesde basuin en gesê het: "Maak die vier engele los wat gebind is in die groot rivier, die Eufraat," "uit die vier horings van die goue altaar" gekom het. Openb. 9:13, 14. Die feit dat die altaar in die heilige vertrek van die heiligdom was met die geskal van die sesde basuin, bewys dat die basuin geblaas het voordat die Allerheiligste vertrek vir gebruik oopgemaak is. Want as dit in gebruik was, sou die "stem" noodwendig daarvandaan gekom het, waar die troon is. Daarom moes die basuinblaas plaasvind voordat die deur van die Allerheiligste oopgemaak en die troon beset is.

Net soos die sewe plae dus die oordele openbaar wat oor die goddeloses getref sal word nadat hulle die boodskap in die slotperiode van hierdie wêreld se geskiedenis verwerp het, so openbaar die sewe basuine, soos gesien sal word, die daaropvolgende vernietigings van die opeenvolgende

geslagte van die goddeloses, wie se genadetyd elkeen gesluit het as gevolg van hul verwerping van God se onderskeie boodskap aan hulle. So bereik die basuine 'n hoogtepunt met diegene wat Sy boodskap aan hulle vandag verwerp.

Hierdie basiese waarheid dat elke periode van vernietiging slegs volg na 'n ooreenstemmende periode van verseëling, word bevestig deur die feit dat die simboliese sprinkane, wat opgekom het met die geblaas van die vyfde basuin, slegs die mense seergemaak het wat "nie die seël van God op hulle voorkoppe gehad het nie." Dit alles toon nie net dat elke basuin sy verseëlingsperiode volg nie, maar ook dat die aard van die basuine die straf openbaar van diegene wat nie die seël in hul spesifieke periodes ontvang het nie.

Openb. 8:1, 6. "En toe Hy die sewende seël oopgemaak het, was daar stilte in die hemel omtrent 'n halfuur lank... En die sewe engele met die sewe basuine het hulle gereed gemaak om te blaas."

Die stellings, "wat gou moet gebeur" (Openb. 1:1), en "Ek sal jou toon dinge wat hierna moet gebeur" (Openb. 4:1), sê dat Die Openbaring gegee word met die een spesifieke doel om "die dinge" te wys wat nie agter nie, maar voor Johannes se tyd lê, met verwysing na die verlede slegs terloops, om die nodige fondament te lê waarop die toekoms gebou kan word.

Byvoorbeeld: Daniël se visioen van die

vier diere is gegee om spesifiek te wys dat die "klein horinkie" (Dan. 7:8) van die vierde dier die heiliges van die Allerhoogste sou uitput (Dan. 7:25), en nie spesifiek om die ontwikkeling van die Babiloniese, Medo-Persiese, Griekse en Romeinse ryke te voorspel nie. Want hierdie ryke is reeds bekend gemaak in die visioen van die groot beeld van hoofstuk twee, wat weer hoofsaaklik bedoel is om te wys dat die koninkryke van hierdie wêreld sal agteruitgaan en uiteindelik verbreek word deur Christus se koninkryk, wat oor die hele wêreld sal regeer. Om ons egter te help om die waarheid van hierdie laaste gebeure makliker te sien, begin die profesie terug met Babilon, en omhels dan in sy vorentoe-beweging die opkoms en val van die groot historiese koninkryke, en eindig met die oprigting van Christus se koninkryk en met die einde van hierdie wêreld (Dan. 2:44).

Weereens: die elfde hoofstuk van Daniël, hoewel dit nie hoofsaaklik gegee is om te wys wat plaasgevind het gedurende die lang tydperk wat daarin gedek word nie, beginnende met die Medo-Persiese ryk en kulminerend in die "tyd van die einde", vestig nietemin ons aandag op daardie lang lyn van profetiese geskiedenis om vir ons die "koning van die noorde" "in die tyd van die einde" te identifiseer, hy wat "aan sy einde sal kom en niemand sal hom help nie."

Dus, hoewel al sulke profesieë noodwendig dinge onder ons aandag bring wat eeue gelede plaasgevind het, tog is hulle ontwerp

soos Die Openbaring, om aan God se mense "dinge te toon" wat binnekort moet gebeur." Vervulde profesieë word dus gesien as slegs deur die Skrifte gebruik as grondslag vir daardie deel van die profesie wat nog vervul moet word.

Oor die algemeen beeld die trompette en die seëls egter 'n gebeurtenis uit wat in die toekoms is vanaf Johannes se tyd, en wat in die hemel plaasvind, hoewel hulle ook verwante gebeurtenisse uitbeeld. Van hierdie verwante gebeurtenisse is sommige bydraend en sommige gevolglik van die hoof profetiese gebeurtenis. Eersgenoemde gaan natuurlik vooraf en laasgenoemde volg natuurlik, histories.

Hierdie tweevoudige waarheid word duidelik toegelig in verband met die laaste fase daarvan, in die feit dat toe die deur in die heiligdom daarbo oopgemaak is en die Oordeel begin het, - die gebeurtenis wat "hierna" vanaf Johannes se tyd sou wees, - toe is al die historiese ontwikkelinge wat met die trompette en die seëls verband hou, een na die ander ontvou soos elke opeenvolgende periode voor die oordeelstribunaal in oorsig gekom het. Met ander woorde, toe die deur in die heiligdom oopgemaak is, het die periodes wat deur die trompette en die seëls verteenwoordig is, in oënskou gekom voor die Een wat op die troon sit, en wat in Sy regterhand die boek gehou het waarin die gebeure van die trompette en die seëls geopenbaar is.

As ons voort gaan met die trompette self,

neem ons die stelling aan dat “die sewe engele met die sewe basuine hulle gereed gemaak het om te blaas.” Alhoewel hulle nie geblaas het totdat die laaste van die seëls oopgemaak is nie, regverdig dit nie die gevolgtrekking dat die gebeure wat in die basuine uitgebeeld word noodwendig na die gebeure wat in die seëls uitgebeeld word, moet plaasvind nie. Dit toon eerder bloot dat omdat die seëls met een onderwerp handel en die basuine met 'n ander, die gebeure van beide nie gelyktydig opgeteken kan word nie, maar eers die een, dan die ander, in hul logiese volgorde.

So het Johannes eers die besonderhede van die seëls opgeteken, dan die besonderhede van die basuine. Die seëls kom eerste omdat hulle in die oordeel die verskeie periodes van die verseëling van die heiliges openbaar, wat noodwendig die ooreenstemmende verskeie basuinperiodes van vernietiging van diegene wat nie die seël ontvang het nie, voorafgaan. Natuurlik moet die eerste seël dan die eerste basuin, die tweede seël, die tweede basuin, ensovoorts voorafgaan, soos die naald en die spoel, eerder as dat al sewe seëls al sewe basuine moet voorafgaan.

So word gesien hoe die gebeure van die seëls die gebeure van die ooreenstemmende basuine voorafgaan, en hoe die "sprinkane" gevolglik geweet het wie die seël gehad het en wie nie, en dus geweet het wie om te "teister" en wie nie.

As gevolg van hul logiese volgorde, elke periode van verseëling wat elke periode van vernietiging voorafgaan, was dit nodig

dat die seëls en trompette opeenvolgend in daardie volgorde uiteengesit word. Daardeur is getoon dat diegene wat in elke periode die waarheid verwerp het soos dit toe aan hulle geleer is, nie verseël is nie, met die gevolg dat hulle deur God se oordele oor hulle vernietig is. Soos een onderwerp die opeenvolgende periodes van verseëling ontvou, ontvou die ander onderwerp ooreenstemmend die daaropvolgende periodes van vernietiging: wat saam toon dat hulle gesamentlik dieselfde tydperk dek.

(Vir 'n uiteensetting van "die seëls", lees Die Breek van die Sewe Seëls.)

Net soos die alfabet hom leen tot die vervaardiging van woorde, frases en sinne in 'n voorafbepaalde denkpatoon, volgehou en samehangend, bou die Bybel, wanneer dit geheel en al selfdefiniërend gemaak word, sy ryklik gevarieerde materiaal (tipes, simbole, gelykenisse, allegorieë, numeriese statistieke, ens.) wonderbaarlik in 'n toringende openbaring, voorbestem, van perfek gekoördineerde, lewensreddende waarheid. Gevolglik, soos elke letter, woord en frase van 'n sin sy aangewese rol het om samehangende uitdrukking te gee aan die bedoelde gedagte, net so het elke Skrif sy aangewese rol in die ontvouing van Bybelwaarhede. Wanneer elkeen noukeurig in sy regte verhouding in die prentjie van geopenbaarde waarheid verbind word, die een lei na en verlig die ander, staan die groot algehele ontwerp uit in al die plegtige majesteit van sy bergagtige finaliteit en grootsheid.

“Die getal sewe,” sê die Gees van Profesie wanneer hy die betekenis van hierdie basiese syfer in die Bybel behoorlik aanspreek, “dui op volledigheid.” — *Die Handeling van die Apostles*, bl. 585.

Die waarheid van die sewe basuine moet gevolglik al die vernietiging wat op elke verseëling volg sedert die begin van die wêreld, omvat. Boonop, aangesien dit waar is dat hulle voor die hemelse geregtelike tribunaal in hersiening gekom het toe die oordeel ingestel is en die boeke oopgemaak is, en dat hulle begin met diegene wat eerste op die aarde gewoon het, is dit dubbeld duidelik dat, hoewel hulle tydens die oordeel ontvou, hulle in hul verband, net soos die seëls in hulle s’n, die hele menslike geskiedenis omspan.

Nadat hierdie voorlopige waarnemings die weg gebaan het vir 'n samehangende studie van die basuine, sal ons hulle nou een vir een in hul opgetekende volgorde neem, beginnende met

Die Eerste Basuin.

Openbaring 8:7.

VERS 7. “Die eerste engel het geblaas, en daar het hael en vuur gevolg, gemeng met bloed, en dit is op die aarde gegooi; en 'n derde van die bome is verbrand, en al die groen gras is verbrand.” Aangesien die trompette simbolies die vernietiging van die goddeloses aandui na hulle verwerping van God se boodskappe aan hulle, en dat die getal "sewe", wat volledigheid aandui, omvat die hele tydperk

van proeftyd en tot die wederkoms van Christus, moet die geblaas van die eerste basuin dus so ver terug in die geskiedenis gesoek word as die eerste vernietiging van 'n goddelose menigte, as gevolg van hul verwerping van God se boodskap aan hulle. En aangesien die vloed die eerste sodanige vernietiging is, dan openbaar die eerste basuin natuurlik, soos dit voor die oordeel in hersiening gekom het, Noag se prediking, sy doel met die bou van die ark, en God se rede vir die oorstroming van die ou wêreld.

Deur nou rede as spreekbuis vir die simboliek na vore te bring, sodat dit vir homself kan spreek, sê dit vir ons dat die "hael en vuur gemeng met bloed" en "op die aarde gewerp" iets aandui wat noodwendig buite die aarde self ontstaan het. Andersins sou daar nie gesê kon word dat "hulle op die aarde gewerp is" nie. Die drie elemente (die hael, die vuur en die bloed) verteenwoordig boonop iets wat uit drie dele bestaan, en wat nie beperk is tot enige spesifieke deel of dele van "die aarde" nie, en dus aardwyd "gewerp" is.

Deur nou die simboliek te verstaan soos dit homself basies definieer, sal die student sien soos hy vorder dat die onderwerp nie net al hoe duideliker word nie, een waarheid wat by 'n ander pas, en alles die geheel versterk, maar ook dat dit 'n roerende teenwoordige waarheidsles bevat. Deur dit te sien, hy sal weet dat die hemel se bestemde tyd vir die ontvouing van die basuine aangebreek het, wat die belangrike waarheid wat hierin

uiteengesit word, bring.

Dan, soos hy voortgaan, in die lig van hierdie besef, om die betekenis van die "vuur" te ondersoek (en dit eerste te neem omdat dit die algemeenste van die drie elemente is wat betrokke is), sal hy gelei word deur die drievoudige feit dat God se teenwoordigheid in die "bos" aan Moses gemanifesteer is deur 'n vuurvlam (Eks. 3:2; 19:18); dat die Here Sy Woord met 'n vuur vergelyk (Jer. 23:29), en dat die Heilige Gees op Pinksterdag verskyn het as "tonge soos van vuur." Handeling 2:3.

In die lig van hierdie drie gebeurtenisse word die uitstorting van vuur op die aarde gesien as simbolies van die neerdaal van die Heilige Gees met die woorde van Waarheid, waarin die Vader en die Seun is, net soos die Vader in die Seun is (Johannes 14:9). Dus, deur die Gees, wie se alomteenwoordige invloed nie beperk kan word nie, het ons Here "gegaan en gepreek" aan die inwoners voordat die vloed gekom het. Deur Hom is ons Here ook "lewend gemaak." 1 Pet. 3:18, 19, 20.

Volgende, soos die Woord verklaar dat "die lewe van die vlees in die bloed is" (Lev. 17:11), word "die bloed" dus gesien as simbolies van sterflike lewe.

En die eenvoudige vraag wat God aan Job stel: "Het jy die skatte van die hael gesien wat Ek vir die tyd van benoudheid bewaar het?" (Job 38:22, 23), openbaar dat die "hael" simbolies van vernietiging is.

En die feit dat hael bevrore water is, dui op vernietiging deur water – die vloed, wat nie deur water in sy vloeibare vorm gesimboliseer kon word nie, want vloeibare water staan simbolies vir "lewe" of "mense". (Sien Johannes 4:14 en Openbaring 17:15.) Hael is dus die enigste element wat 'n vernietiging deur water perfek kan simboliseer.

Dus word deur hierdie drie elemente (hael, vuur en bloed) figuurlik die boodskap beskryf wat Noag verkondig het: naamlik die vernietiging deur water (hael); die bou van die ark om sterflike lewe te bewaar (bloed); en die krag van die Gees van Waarheid (vuur), waardeur die boodskap gebring en verkondig is. Om die feite met ander woorde te stel, die Gees van waarheid (vuur) in Noag se boodskap het die ark voorsien om die lewens (bloed) te bewaar van almal wat Sy stem gehoor en daarin ingegaan het. Vir almal wat egter nie Sy stem aanvaar en ingegaan het nie, het die boodskap vernietiging deur die vloed (hael) gebring.

Toe Noag geweet het dat sy Godgegewe werk voltooi was omdat die goddelose menigte sy boodskap “verag, teen hom gepraat, bespot en verwerp” het, het hy en sy gesin in die ark ingetrek. Toe kom die vloed, en almal wat nie die ark se skuiling gesoek het nie, is deur die woedende waters weggevoer.

So word die slagoffers van die vloed gesimboliseer deur die derde deel van die “bome” en deur die “groen gras” (Openb. 8:7)

wat verbrand is (verdoem deur die krag van die Gees teen Wie hulle gesondig het), en wat twee klasse mense onderskei.

Maar hoekom "verbrand" in plaas van "verdrink"? Laat ons nie vergeet dat ons hier waarheid deur middel van simbole bestudeer nie. Die daad van vernietiging, aangedui deur die letterlike aanvaarding van die woord "verdrink", sou werklik wees in plaas van simbolies, en sou dus die sleutel van interpretasie verdraai: want as elke term nie simbolies is nie, hoe sal ons diegene wat is onderskei van diegene wat nie is nie? En hoe sal ons weet waarmee ons die waarheid moet definieer? Die woord "verdrink" sou nie simbolies vernietig beteken nie, maar eerder ondergedompel in die lewe - ondergedompel onder groot massas mense (Op. 17:15).

En aangesien "vuur" simbolies is van die Gees van Waarheid, volg dit dus dat diegene wat teen Hom gesondig het deur Noag se boodskap te verwerp, figuurlik "verbrand" is, en dat die goddelose daarom Sy wraak ("vuur") gely het omdat hulle teen Hom gesondig het.

Ter illustrasie: sou iemand moord pleeg en skuldig bevind word deur 'n wet wat die doodstraf vereis, dan sou sy lewe verbeurd verklaar word aan 'n doodsinstrument. Maar is die misdaad of die uitvoeringsmiddel die oorsaak van sy dood? — Die misdaad, natuurlik; want as die beskuldigde onskuldig bevind word, kan die wet nie die straf oplê nie.

Net so met die voor-sondvloed: hulle het nie omgekóm omdat die vloed gekóm het nie, want enigiemand wat wou, kon in die ark ingegaan het. Inderdaad, as almal hulle bekeer het, sou hulle God daardeur selfs rede gegee het om die vloed te weerhou. Maar hulle het die onvergeeflike sonde teen die Heilige Gees gepleeg, Noag se boodskap verwerp, geweier om in die ark te gaan – 'n sonde wat die straf van die goddelike wet (die vloed) oor hulle gebring het.

Dat die “groen gras” en die “bome” simbolies is van twee klasse lewende wesens, word vinnig gesien uit Nebukadnesar se droom waarin hy homself vergelyk gesien het met 'n “boom”, en die gewone mense van sy koninkryk met die “gras van die veld”. Dan. 4:10, 14, 15, 20, 22; Jes. 40:6, 7. En Jesus, wat van manne in verantwoordelike posisies praat, het gesê dat “elke boom wat geen goeie vrugte dra nie, afgekap en in die vuur gegooi word.” Matt. 3:10. Dit is dus duidelik dat die gewone mense wat deur die vloed vernietig is, gesimboliseer is deur die “groen gras”, en hulle leiers deur 'n derde deel van die “bome”. “En al die lewende wesens,” lui die verslag, “is vernietig wat op die aarde was, die mens en die vee en die kruipende diere en die voëls van die hemel; en hulle is van die aarde verdelg. Net Noag en die wat saam met hom in die ark was, het oorgebly.” Gen. 7:23.

Eenvoudig omdat 'n derde deel verbrand word, gee die afleiding dat twee dele

oorgebly het, moet ons dus glo dat twee keer soveel gespaar is as wat verlore gegaan het? En aangesien daar slegs agt gered is, moet ons dan tot die gevolgtrekking kom dat slegs vier siele (bome) verlore gegaan het?

Sulke gevolgtrekkings word slegs bereik deur die reël van interpretasie opsy te sit. Onthou altyd dat ons profetiese gebeure deur middel van simbole bestudeer. Laat die gedagtes nie afgelei word van 'n simboliese na 'n letterlike opsomming van diegene wat verlore gegaan het en van diegene wat geleef het nie.

Om verduideliking te vind in die "derde deel van die sterre van die hemel" (Openb. 12:4), - die goddelose engele wat Satan saam met hom weggetrek het, - "die derde deel van die bome" word gesien as 'n aanduiding van die goddelose heersers van die wêreld voor die sondvloed. Die twee dele van die sterre, of engele, wat in die hemel oorgebly het, was die regverdiges. Gevolglik is die twee dele van die "bome" wat nie verbrand is nie, simbolies van die regverdiges wat die vloed oorleef het. As Inspirasie gesê het dat twee derdes verbrand is en 'n derde oorgebly het, in plaas van die teenoorgestelde, sou die stelling simbolies verkeerd gewees het, want 'n figuurlike "derde" in die trompette beteken altyd die goddeloses ongeag die getal.

Waarom is al die mense wat in die ark was, deur bome gesimboliseer? Waarom nie deur gras nie? — Omdat gras in vergelyking met bome nie die gepaste eienskappe het nie, soos statuur, stewigheid, stabiliteit en...

lang lewe. Gras sou gevolglik nie logies of Skriftuurlik die inwoners van die ark simboliseer as die voorouers van alle nasies na die sondvloed nie.

Soos die hele verhaal van die vloed in een kort vers van die Skrif vertel word, word daar in die simboliek van die eerste basuin nie net 'n wonderlike eenvoud en akkuraatheid in die vertelling van die verlede gesien nie, maar ook 'n groot ekonomie van tyd en skryfmateriaal, laasgenoemde 'n kommoditeit wat toe teen 'n groot premie was. En dieselfde opperste wysheid loop deur, voortgaand met

Die Tweede Basuin.

Openbaring 8:8, 9.

VERSE 8, 9. “En die tweede engel het geblaas, en soos 'n groot berg wat met vuur brand, is in die see gegooi; en 'n derde deel van die see het bloed geword; en 'n derde deel van die skepsels wat in die see was en lewe gehad het, het gesterwe; en 'n derde deel van die skepe is vernietig.”

Aangesien die vervulling van die eerste basuin ons tot en met die vloed bring, moet die tyd van die tweede basuin dus gesoek word in die eerste vernietiging na die vloed wat deur 'n boodskap voorafgegaan word. En om die begin daarvan te bepaal, hoef ons net te redeneer dat aangesien 'n berg Skriftuurlik 'n kerk of 'n koninkryk verteenwoordig (Sag. 8:3; Jes. 2:3), dan is die "groot berg" in vuur gehul, soos die bos waaruit God met Moses gepraat het (Eks. 3:2, 4),

kan slegs beteken dat God se teenwoordigheid toe te midde van en rondom Sy volk was. En in daardie tyd was hulle, soos ons weet, die Israelitiese beweging, die eerste kerk na die vloed met 'n boodskap – die seremoniële stelsel. Die vuurkolom het voor hierdie magtige leer van die Here gegaan; en die wolkkolom het dit beskerm, gevolg agter hom.

Nadat die berg aan die brand was, is dit "in die see gegooi". Die see, die voorraadskuur van die waters, verteenwoordig die oorspronklike woning van "volke en menigtes en nasies en tale" (Openb. 17:15). Dus, terwyl dit staan vir die wêreld as geheel – die plek waar die nasies (waters) woon, lokaliseer dit definitief die plek waar die kerk (berg) verskyn. Dit word bevestig deur die profeet se woorde: "Sing tot eer van die Here 'n nuwe lied, sy lof van die einde van die aarde af, julle wat na die see [waar die wêreld ontstaan het – Palestina] afdaal en alles wat daarin is." Jes. 42:10.

Hou in gedagte dat slegs die derde deel van die "see [wêreld] bloed geword het", ook dat die Israelitiese beweging slegs 'n deel van die wêreld bereik het (in simboliese terme, die "derde deel" van die "see") – daardie heidene met wie die beweging in noue kontak gekom het, veral in die beloofde land. Dit is dus baie duidelik dat die "berg" simbolies is van die Ou Testamentiese kerk.

Toe die "berg" (die kerk)

in die “see” gegooi is, en “die derde deel van die see het bloed geword”, “die derde deel van die skepsels wat in die see was en lewe gehad het, het gesterf.” Die “bloed” verteenwoordig natuurlik weer sterflike lewe. Aangesien dit so is, volg dit dat die derde deel van die “see” (wêreld) wat “bloed” (lewe) geword het, daardie gedeelte was waarin die “berg” “gegooi” is, waarin God se mense gebring is. Gevolglik het daardie gedeelte, Palestina, 'n lewensreddende toevlugsoord geword vir diegene wat ten volle met die beweging verenig het, maar 'n gemors vir diegene wat nie, net soos Noag se ark 'n lewensreddende toevlugsoord was vir diegene wat ingegaan het, maar 'n middel van vernietiging vir diegene wat buite gebly het.

Wat die derde deel van die skepsels betref wat gesterf het, sou die Bybel skuldig wees aan growwe oorbodigheid om te sê dat hulle “lewe gehad het” as dit daarmee sterflike lewe beteken het, want hoe kon hulle gesterf het tensy hulle sterflike lewe gehad het? Daarom was hulle slegs figuurlik van diegene wat lewend was wat die voorreg gehad het om die ewige lewe te hê, en wat dit eens omhels het, maar wat dit later, deur goddeloosheid, verloor het. Dus, slegs 'n simboliese "derde deel" van almal wat die ewige lewe gehad het, maar wat dit weggesondig het ("gesterf het"), is vernietig.

VERS 9. laaste deel. "En die derde deel van die skepe is vernietig."

Aangesien die "see" simbolies is van die ou wêreld, moet die "skepe" gevolglik figuurlik wees van voorwerpe wat veronderstel was om

skuiling te bied en mense te vervoer, en wat, hoewel hulle belowe om hulle veilig oor die see (wêreld) te vervoer, nie die kus verder bereik nie. Gevolglik kan hulle slegs die heidense godsdienste en hul tempels uitbeeld, wat aan hul aanhangers vervoer na 'n wêreld hierna aangebied het. Maar nie seewaardig nie, het hulle rampspoed tydens hul reis teëgekom. Beide hulle en hul tempels is deur die Israeliete vernietig in reaksie op die bevel van die Here: “Julle moet al die plekke [tempels — “skepe”] heeltemal vernietig waar die nasies wat julle in besit sal neem, hulle gode gedien het op die hoë berge en op die heuwels en onder elke groen boom; en julle moet hulle altare omverwerp en hulle pilare breek en hulle heilige boomstamme met vuur verbrand; en julle moet die gesnede beelde van hulle gode omkap en hulle name uit daardie plek vernietig.” Deut. 12:2, 3.

In 'n ander geval, onder 'n ander stel omstandighede, wanneer die kerk figuurlik oor land trek in plaas van oor water, word strydwaens in plaas van skepe gebruik om die kerk te simboliseer. (Sien Traktaat Nr. 2, Die Waarskuwingsparadoks.)

In hul perfekte pasvorm by die eerste twee periodes van die antieke wêreld, gee die eerste twee basuine die waarborg dat die daaropvolgende periodes ook perfek gesimboliseer word deur die daaropvolgende basuine. Die waarheid aangaande die derde periode word dus gesimboliseer deur

Die Derde Basuin.

Openbaring 8:10, 11.

VERS 10. “En die derde engel het geblaas, en 'n groot ster wat soos 'n lamp brand, het uit die hemel geval, en dit het geval op 'n derde van die riviere en op die waterfonteine.”

Die “ster” wat uit die hemel val, toon duidelik dat dit slegs 'n soort hemelse voorwerp kan verteenwoordig wat na die aarde neerdaal. Die feit dat dit as 'n “lamp” brand, dui op 'n voorwerp wat intrinsieke krag het om lig te gee, en die enigste sodanige ligdraende voorwerp wat uit die hemel kom, is die Woord: “U Woord,” bevestig die Psalmis, “is 'n lamp vir my voete en 'n lig vir my pad.” Ps. 119:105. En aangesien die ster slegs op die “derde deel” van die riviere (nasies - Openb. 17:15) val, openbaar dit homself as simbolies van die Ou Testamentiese Skrifte, want dit was die Ou Testamentiese Skrifte wat destyds nie toeganklik was vir al die nasies (riviere) van die aarde nie, maar slegs vir 'n gedeelte ('n simboliese, nie werklike, derde deel) van hulle.

Alhoewel die ster slegs op die “riviere” geval het, het dit op al “die fonteine van water” geskyn. Hierdie feit toon dat die Ou Testamentiese Skrifte in die hande van twee klasse mense geval het - “riviere” en “fonteine”. Eersgenoemde verteenwoordig nasies wat in noue kontak met die Bybel gekom het. (Dit is soos “die waters van die rivier, sterk en talryk, selfs die koning van Assirië.” Jes. 8:7.) Die

--

laasgenoemde verteenwoordig Sy uitverkore volk (die twaalf stamme van Israel), in wie Sy Woord die waters van die lewe was, wat hulle lewende fonteine maak. Dus, “hy wat in My glo,” het die Here self verklaar, “... uit sy binneste sal riviere van lewende water vloei” (Johannes 7:38); en: “die fontein van Jakob sal wees op 'n land van koring en wyn.” Deut. 33:28.

Openb. 8:11. “En die naam van die ster word Alsem genoem; en 'n derde deel van die waters het alsem geword, en baie mense het gesterwe van die waters, omdat dit bitter geword het.”

Alsem, 'n bitter aromatiese kruid, tree beide as 'n katars en as 'n tonikum op – eienskappe en deugde waarvan die betekenis die simboliese betekenis van die naam “Alsem” moet ontdek. 'n Katars is iets wat suiwerende en reinigende deug besit, die naam “Alsem” moet dus eerstens 'n reinigingsmiddel aandui. En aangesien die Woord van God die krag het om die oorsaak en gevolge van geestelike swakheid weg te suiwer en om gesonde funksies en toon aan die sonde-siek siel te herstel, is dit klaarblyklik die enigste sodanige middel wat in hierdie verband gepas deur die naam “Alsem” gesimboliseer word.

Gevolglik dui die bitterheid se katartiese en toniese deugde daarop dat die Woord van God, hoewel dit inderdaad bitter is vir 'n mens se vleeslike smaak, vir die eerlikes, wat dit liefhet vir die goeie wat dit hulle sal doen (die hart en siel suiwer), hul soetste vreugde is; terwyl dit vir die oneerlikes, wie se vleeslike smaak hul god is, en

+

wie die waarheid nie liefhet nie, die Woord is soos gal vir hulle smaak. En dubbeld so is dit omdat hulle, bo die weë van verlossing, die weë van die wêreld liefhet, en dit veroordeel dit.

Die krui se aromatiese kwaliteit openbaar dat diegene wat die Woord van God eet, hoe bitter dit ook al is vir hulle vleeslike smaak, daarin die oortreffende aroma van hemelse invloed sal vind, wat hulle sal laat uitasem "'n geur van lewe tot lewe."

Elk openbaar toenemend belangrike waarhede, die eerste drie basuine dui daarop dat die oorblywende vier basuine, wat op hul beurt nader kom aan die tydperk waarvoor die kumulatiewe lesse van die hele simboliek gegee is, toenemend nog meer belangrike lesse behoort te openbaar. En presies dit is wat die student van die onderwerp sal vind soos hy nou die studie van

Die Vierde Basuin Begin.

Openbaring 8:12.

VERS 12. "En die vierde engel het geblaas, en 'n derde van die son is getref en 'n derde van die maan en 'n derde van die sterre, sodat 'n derde van hulle verduister is en die dag vir sy derde deel nie geskyn het nie, en die nag net so."

Nadat dit die sterre, die maan en die son beïnvloed het, 'n simbolisering van 'n hele sonnestelsel, waarvan die lewe vir sy bestaan afhanklik is, toon die aksie wat in hierdie verse geopenbaar word dat hierdie hemelse voorwerpe iets verteenwoordig waarsonder alle

aardse lewe sou ophou bestaan. Sonder twyfel moet hulle dus, in hierdie konteks, die kerk van God uitbeeld – die lig en lewe van die wêreld. Dus is die tweevoudige les deursigtig duidelik dat die wêreld vandag slegs ter wille van die kerk staan, en dat sonder sy lig en lewenskragtigheid, die lewe op aarde net so vinnig sou uitsterf as wat dit sou as die son en die maan hul invloed van die aarde sou onttrek.

Aangesien die interpretasie hierin egter nie net op logika gebaseer is nie, maar ook op die Skrifte self, wend ons ons dus tot Hulle vir die laaste woord in die huidige verband. En dit vind ons in Josef se droom en die interpretasie daarvan: “En kyk, die son en die maan en die elf sterre,” het Josef gesê, “het voor my hulde gebring... en sy vader het hom bestraf en vir hom gesê: Wat is hierdie droom wat jy gedroom het? Moet ek en jou moeder en jou broers werklik kom om ons voor jou na die aarde neer te buig?” Gen. 37:9, 10.

In Jakob se tyd was sy familie (1) die bewaarplek van die ongeskrewe Woord van God, (2) die heilige tempel, en (3) die gemeente van die heiliges. Aangesien dit al drie was, was dit dus die lewende kerk van God. Jakob het gevolglik die son, maan en sterre geïnterpreteer as simbolies van sy huishouding – die lig van die wêreld destyds.

En die feit dat die vader, die moeder,

en die twaalf seuns het die kerk destyds uitgemaak, is afdoende bewys in die bewys dat die son, die maan en die sterre figuurlik is van die kerk van God in drie dele, waarvan die eerste hier gesimboliseer word deur

Die Geslaande Son.

Die groot verliggende en lewensbelaaierende fisiese krag van die hele sonnestelsel, die son, figureer klaarblyklik die Woord van God in die kerk - die groot geestelike liggewende en lewensonderhoudende krag in die wêreld. Gevolglik toon die feit dat hy geslaan is dat die kerk se lig vir eers gedemp was. En dit lei ons opeenvolgend in die simboliek na

Die Geslaande Maan en Sterre.

Deur die lig van die son te weerkaats waar die son dit nie kan uitstraal nie, simboliseer die maan gevolglik die kerk wat die boodskap (lig) van die Woord (son) na hierdie donker wêreld uitstuur. Hierdie simboliese interafhanklikheid tussen maan en son toon dat sonder die kerk, die Woord Self nie op die aarde kan skyn nie. En aangesien die boodskap (lig van die Woord—son) wat hier gesimboliseer word, die seremoniële stelsel was, wat nie sonder 'n spesiale struktuur voortgesit kon word nie, is die "maan" dus simbolies van die tabernakel en van die tempel, waardeur die lig van die boodskap—die offerdiens—weerkaats is. Aangesien dit waar is, is die "sterre" klaarblyklik figuurlik van die kerklidmaatskap. En daarom openbaar

die slaan van hulle saam met die son en die maan simbolies 'n straf oor antieke Israel..

Maar slegs 'n derde deel van hulle is geslaan. Dit volg dus dat die Israelitiese nasie in drie dele val, waarvan een geslaan is. En aangesien die nasie se geskiedenis drie afsonderlike periodes omvat (eerstens, van die uittoeg uit Egipte tot die besit van die beloofde land, tweedens, van die besetting van die beloofde land tot die ballingskap in Babilon; en derdens, van die verlossing uit Babilon tot die koms van Christus), is hulle dus gedurende een van hierdie periodes "geslaan".

Uit die interpretasie van hierdie sonsimbole ("son", "maan" en "sterre"), om nie te weerspreek nie, word die vierde basuin gesien as die openbaar van die straf wat oor die Joodse nasie gekom het in die tydperk van die konings. Want dit was in hierdie dae dat die tempel, sy diens en sy mense "geslaan" is; dit wil sê, die nasie (sterre) is in Babiloniese ballingskap geneem, die tempel (maan) vernietig en die diens (son) vir 'n tydperk afgeskaf. So het geestelike duisternis op die aarde ontstaan, soos uitgebeeld word deur die "duisternis" van die "derde deel" van die "dag" en van die "nag"

Hulle het die boodskappers van God bespot en Sy woorde verag en Sy profete misbruik totdat die toorn van die Here teen Sy volk opgekom het

totdat daar geen genesing was nie. Daarom het Hy die koning van die Chaldeërs oor hulle gebring, wat hulle jongmanne met die swaard in die huis van hulle heiligdom doodgemaak het, en geen medelye gehad het met jongman of meisie, ou man of een wat van ouderdom gebuk gegaan het nie: Hy het hulle almal in sy hand gegee... En hulle het die huis van God verbrand en die muur van Jerusalem afgebreek en al sy paleise met vuur verbrand en al sy kosbare voorwerpe vernietig. En die wat van die swaard vrygeraak het, het Hy na Babilon weggevoer; waar hulle vir hom en sy seuns dienaars was tot die heerskappy van die koninkryk van Persië, om die woord van die Here te vervul." 2 Kron. 36:16, 17, 19, 20, 21. "En hulle het die seuns van Sedekia voor sy oë gedood en die oë van Sedekia uitgesteek en hom met koperboeie gebind en hom na Babilon weggevoer." 2 Konings 25:7.

Omdat die godsdienstige dienste, die tempelbou en die nasie dus getref is, is die lig wat eens deur hulle geskyn het, vir meer as sewentig jaar uitgeblus, totdat die tempel herbou en die offerdienste weer ingestel is. Dit is dus duidelik dat die "dag" (daardie deel van die aarde waar die lig van die son direk skyn) staan vir die "beloofde land", en die "nag" (daardie deel van die aarde waar die lig van die son deur die maan en die sterre weerkaats word) staan vir die heidense lande.

Die simboliek openbaar dus duidelik

dat toe die nasie in ballingskap geneem is, en die heilige voorwerpe verwyder is en toe in 'n toestand van verlatenheid gelaat is, geestelike duisternis oral neergedaal het. Hierdie waarheid word bevestig deur die parallelle fisiese waarheid (waaruit die simboliek afgelei is) dat die aarde in 'n dag en 'n nag 'n volledige omwenteling om sy as maak, en elke duim daarvan word iewers binne die betrokke vier-en-twintig uur verduister. Dienooreenkomstig toon die simboliek dat die godsdienstige stelsel van antieke Israel die enigste geestelike lig in die hele antieke wêreld was, en Israel self die enigste kerk wat deur die Outeur van die Skrifte erken is.

Wat 'n belangrike waarheid vandag vir 'n sektariese Christendom! Laat dit almal wat kies om in die lig te wandel, vermaan om

Die Foute van Ander te Vermý.

O, hoe verskriklik is die gedagte om die hart te sluit en daardeur 'n dowe oor te draai vir die pleidooie van die Gees van God! Dink watter groot hartseer en lyding vermy kon word as mense nie so verhard was in trots en selfverwaan nie! Dit was te vernederend vir daardie leiers in Israel van ouds om hul foute te erken en regstellings van God se nederige dienaars, die profete, te ontvang. Maar hul ignoreer van die waarheid het nie hul verheffing in die oë van die mense laat voortduur soos hulle verwag het nie. Hul doodmaak van die profete het ook nie hul fout reggestel of hul sondes bedek nie. Dit het God ook nie stilgemaak nie,

maar eerder mettertyd hul algehele onkunde blootgelê en hul skaamte voor die hele wêreld ontbloot.

Sou God se mense in hierdie tyd die foute van die Jode herhaal, dan sou die straf wat in die woorde "daar sal geween en gekners van die tande" (Matt. 24:51) bepaal is, nie in intensiteit sy parallel in enige era vind nie. 'n Volle besef, boonop, bloot van die teleurstelling om op die punt te staan om die Paradys binne te stap, maar te kort te skiet en jouself eerder in die hel te bevind, sou genoeg wees om 'n mens deur en deur te steek met die mees pynlike berou! Laat ons dus ons harte wyd oopmaak terwyl ons die Here se medelydende pleidooi lees:

"Jerusalem, Jerusalem, jy wat die profete doodmaak en stenig dié wat na jou gestuur is, hoe dikwels wou Ek jou kinders bymekaarmaak soos 'n hen haar kuikens onder haar vlerke bymekaarmaak, en julle wou nie! Kyk, julle huis word vir julle woes gelaat." Matt. 23:37, 38. "Die stem van die Here roep na die stad, en die wyse man sal u Naam sien: luister na die roede, en wie dit bestem het." Miga 6:9. En as u nie sy stem hoor nie, onthou dat

God Mag Slaan Terwyl Mense nie Kan nie.

Net soos dit onmoontlik is vir enige wese buiten God om die hemelse planete te beskadig, so is dit ook onmoontlik, openbaar die simboliek, vir enigiemand

om die kerk te beskadig wanneer sy ten volle aan God oorgegee is en gevolglik onder Sy beskerming is. So simbolies verseker Hy Sy mense dat Hy geen kwaad oor hulle laat kom nie, behalwe dit wat hulle self nooi en wat Hy, tot hulle beswil, mag toelaat. “Kyk,” sê die Psalmis, “Hy wat Israel bewaar, sal nie sluimer of slaap nie.” Ps. 121:4. “... want wie julle aanraak, raak sy oogappel aan.” Sag. 2:8.

Deur baie van God se dienaars is hierdie beloftes verwesenlik. Dit is opmerklik dat daar die geval was toe die uittogbeweging die Rooi See en later die Jordaanrivier bereik het, en beide watermassas “op 'n hoop opgestyg het” om die mense 'n veilige deurgang te bied en hul vyande te vernietig; ook toe die drie Hebreërs uit die vuuroond gered is; Daniël uit die leeu kuil; Mordegai en sy mense van die teregstelling wat deur Haman aangehits is; en Elia uit die hand van Agab en Isebel.

Inderdaad, “as julle geloof het soos 'n mosterdsaad,” soos die Verlosser verklaar, “sal julle vir hierdie berg sê: Verskuif hiervandaan daarnatoe; en hy sal weggaan, en niks sal vir julle onmoontlik wees nie” (Matt. 17:20) alhoewel die goddelose bring

Die Weë.

Openbaring 8:13.

VERS 13. “En ek het gesien en 'n engel hoor vlieg deur die middel van die hemel,

en met 'n groot stem sê: Wee, wee, wee die bewoners van die aarde vanweë die orige stemme van die basuin van die drie engele wat nog sal blaas.”

Die laaste drie van die sewe basuine, wat wee-basuine is, anders as die eerste vier, 'n groot verandering, gaan natuurlik tussen die eerste vier en die laaste drie plaasvind.

Nadat dit ons tot op hierdie punt by die vernietiging van die eerste tempel en die bou van die tweede gebring het, lei die profetiese Woord van God ons nou na die eerste koms van Christus en na Sy kruisiging, die volgende groot gebeurtenisse wat met die basuine geassosieer word. En hierdie gebeurtenisse, wat die Ou Testamentiese era uitlui en die Nuwe een inlui, openbaar dat die laaste drie basuine die geskiedenis van die Nuwe Testamentiese tydperk omvat. Die weë wys gevolglik eerstens na Satan se vervolging van die gelowiges in sy poging om hulle te keer om die Christendom te omhels, en tweedens na sy vervolging van die heidene in sy poging om hulle te verchristelik! Die eerste wee kom met

Die Vyfde Basuin.

Openbaring 9:1-12.

VERSE 1-4. “En die vyfde engel het geblaas, en ek het 'n ster uit die hemel op die aarde sien val, en aan hom is die sleutel van die bodemlose put gegee. En Hy het die bodemlose put oopgemaak; en rook het uit die put opgekom soos die rook van 'n groot oond, en die son en die lug is deur die rook van die put verduister. En uit die rook het sprinkane op

die aarde; en aan hulle is mag gegee, soos die skerpioene van die aarde mag het. En aan hulle is bevel gegee om nie die gras van die aarde of enige groen ding of enige boom te beskadig nie, maar net die mense wat die seël van God nie op hulle voorkoppe het nie.” As ons die dele (die "ster", die "sleutel", die "put", die "rook", die duisternis en die sprinkane) van hierdie vyfde basuin-simbool in volgorde neem, kom ons eers by

Die Ster.

Net soos die ster van die derde basuin, so het hierdie vyfde-basuin-ster van die hemel na die aarde neergedaal. En aangesien die derde-basuin-"ster" onomwonde geïdentifiseer is as verteenwoordigend van die koms van die Bybel, dan moet hierdie laasgenoemde een, aangesien dit soortgelyk is aan die eerste, staan vir iets wat ekwivalent daarvan is.

Aangesien die Bybel en Christus komplementêre affiniteite is, elk die Woord van God (Johannes 1:1-14), dan dwing die feit dat die neerdaling van die eerste "ster" simbolies is van die koms van die Bybel, die gevolgtrekking dat die neerdaling van die tweede ster simbolies is van die eerste koms van Christus. Boonop word die ster gepersonifiseer as "Hom" (manlik in geslag), dus beperk tot 'n manlike persoon. En laastens gee Christus self getuigenis dat Hy "die blink môrester" is. Openb. 22:16. Aan Hom, laat dit onthou word, is die

“Sleutel van die Afgrond Gegee.”

“En ek het 'n engel uit die hemel sien

neerdaal, met die sleutel van die bodemlose put en 'n groot ketting in sy hand. En hy het die draak gegryp, die ou slang, wat die Duiwel en Satan is, en hom gebind vir duisend jaar.” Openb. 20:1, 2.

Aangesien Christus die een is wat Satan se gevangenskap verseker en sodoende die millennium inlui, kan Hy alleen gepas gesimboliseer word deur die “engel ... wat die sleutel van die bodemlose put het,” en deur die “ster” aan wie die “sleutel” gegee is. En aangesien die “gee” van iets aan enige sekere persoon die “hebben” daarvan deur daardie een moet voorafgaan, wys die werkwoorde “gegee” (Opb. 9:1) en “hebben” (Opb. 20:1; 1:18) natuurlik na twee verskillende tye. Dit is dus duidelik dat Christus die “sleutel” ontvang het met die blaas van die vyfde basuin – iewers voor die millennium. Dus, aan die begin van die millennium het Hy dit reeds.

Christus se sending is om verlossing te bring uit die gevangenis van sonde en dood (die bodemlose put), en om dit te doen deur die prediking van die evangelie, moet die sleutel dus figuurlik wees van die evangelie, die enigste mag wat in staat is om diegene wat gevange is in

Die "Bodemlose Put"

vry te maak.

Aangesien die "bodemlose put" van Openbaring 20:3 simbolies is van die aarde as 'n gevangenis gedurende die millennium, dan moet die "bodemlose put" van Openbaring 9:1, wat identies is, eweneens simbolies wees van

die aarde as 'n tronk op 'n ander tyd.

Hierdie implisiet Bybelse interpretasie van die "ster", die "sleutel" en die "bodemlose put" openbaar dat die aarde, met Christus se eerste koms, 'n tronk ('n put) vir God se mense geword het, en dat Christus gekom het om dit oop te maak om hulle te red.

Die feit dat God se mense die mag het om die bodemlose put oop te hou, sou hulle verslaan word, en die put toegemaak word en 'n tronk word waaruit daar geen ontsnapping sou wees tensy dit weer oopgemaak word nie. En so het Satan in die laaste dae van die Jode, soos die heilige geskiedenis opteken, hulle aangeval, hulle gevange geneem en so die put toegemaak. En wetende dat wanneer die Verlosser sou kom, Hy dit sou oopmaak, het die draak dus gereed gestaan om die "kind te verslind sodra dit gebore is." Openb. 12:4. Maar hy het die baba Christus uit die oog verloor en Herodes aangehits om "al die kinders in Betlehem en in al die gebiede daarvan, van twee jaar oud en jonger" (Matt. 2:16), dood te maak in die hoop om van die Verlosser ontslae te raak. Onder die beskerming van die Voorsienigheid is Christus egter van die bloedige hand van Herodes bewaar. Daarna het Hy met die evangeliesleutel die "put" oopgemaak en Sy volk bevry. Dit, het Hy self bely:

"Die Gees van die Here," het Hy verklaar, "is op My, omdat Hy My gesalf het om die evangelie aan die armes te verkondig; Hy

het My gestuur om die gebrokenes van hart te genees, om aan gevangenes vrylating te verkondig en aan blindes herstel van gesig, om die gebrokenes in vryheid weg te stuur, om die aangename jaar van die Here te verkondig.” Lukas 4:18, 19. En as gevolg van die opening van die put, het daar

The Smoke, the Darkness, and the Locusts Came.

Openb. 9:2. “En Hy het die bodemlose put oopgemaak, en rook het uit die put opgekom soos rook van 'n groot oond, en die son en die lug is verduister deur die rook van die put.”

Vir die betekenis van die “rook” hoef ons nie verder te kyk as na die seremoniële stelsel wat “'n saamgeperste profesie van die evangelie” was nie. — Die Handeling van die Apostels, bl. 14. Daar sien ons die stygende rook van die seremoniële offerandes wat, soos ons weet, Christus se groot offer namens die mensdom voorafgeskadu het. Gevolglik is die rook wat uit die “put” gekom het simbolies van Christus se kruisiging en die “verduisterde son” en “lug” is simbolies van die “duisternis oor die hele land” van “die sesde uur ... tot die negende uur” (Markus 15:33) — terwyl Hy aan die kruis gesterf het. En die duisternis wat die land vir die tydperk van hierdie drie uur bedek het, toon dat op die oomblik dat die sesde uur geslaan het, die “put” oopgemaak is.

Hierdie duidelike reeks feite toon dat Christus met die evangeliesleutel (die goeie nuus van verlossing deur Sy gestorte bloed)

ooggemaak vir Sy gevange volk, die weg van verlossing uit die gevangenis — die "bodemlose put" van sonde en dood.

So sien ons, om kortliks op te som, dat die "ster" simbolies is van Christus; die "sleutel" van die evangelie; die "put" van die aarde; die "rook" van Sy offer; en die verduistering van die "son en die lug" van die "duisternis" wat die wêreld tydens Sy kruisiging bedek het. Volmaakte simbole.

Openb. 9:3, 4. "En daar het sprinkane uit die rook op die aarde gekom, en aan hulle is mag gegee soos die skerpioene van die aarde mag het. En hulle is beveel om nie die gras van die aarde of enige groen ding of enige boom te beskadig nie, maar net die mense wat die seël van God nie op hulle voorkoppe het nie."

Met die rook wat die kruisiging simboliseer, en die sprinkane wat uit die rook kom, is die enigste toelaatbare gevolgtrekking dat hulle simbolies is van die Christene wat gekom het as gevolg van die offerbloed wat op Golgota gestort is. En die feit dat hulle "slegs diegene wat nie die seël van God op hulle voorkoppe het nie" sou seermaak, maak hierdie gevolgtrekking nog meer onontkombaar. Want slegs 'n ware Christen, een wat 'n persoonlike ervaring met God het, 'n perfekte kennis van Sy Woord, en wat gevul is met Sy Gees, kan heilige van sondaar onderskei. Hy alleen kan herken wie die seël het en wie dit nie het nie, wanneer laasgenoemde in 'n nagmaakte kleed van geregtigheid geklee is.

Die idee dat die sprinkane simbolies is van die "Sarasense" krygers is beide onskriftuurlik en onlogies, want anders as die sprinkane, het die Sarasene soveel mense doodgemaak as wat hulle pad teengestaan het. Veral het hulle die Christene gepla - diegene wat die "seël van God op hulle voorkoppe" gehad het. En Satan se taak is so presies dat hy almal wat die seël van God het, kon doodmaak. Aan diegene wat die "sprinkane" verteenwoordig, is die beperkingsbevel "gegee dat hulle niemand mag doodmaak" (Openb. 9:5), maar hulle taak is eerder om "slegs diegene seer te maak wat nie die seël van God op hulle voorkoppe het nie." Openb. 9:4. Om hierdie rede, ook die vorige een, kan die "sprinkane" nie die volgelinge van Mohammed of enige ander van Satan se agente simboliseer nie.

As die Christene nie meegedeel is "dat hulle nie mag doodmaak nie", sou hulle natuurlik nie geweet het dat hulle die genadetydperk binnegaan nie, en sou dus die voorbeeld van die Joodse nasie gevolg het toe hulle, as 'n teokrasie wat opdrag gegee is om God se oordele uit te voer, beveel is om dood te maak en uit die land te dryf (soos geopenbaar is deur die eerste drie basuine) beide diegene wat van Hom afgewyk het en diegene wat Hom nie as die enigste ware God erken het nie. Sy bevel aan die sprinkane "dat hulle nie mag doodmaak nie" lui egter 'n beduidende verandering in Sy volk se handelinge met Sy vyande in. Die groot beginsel van nie-weerstand wat

in hierdie verandering beveel is, het Christus in Sy bergpredikasie verkondig::

“Julle het gehoor dat daar gesê is: 'n Oog vir 'n oog en 'n tand vir 'n tand. Maar Ek sê vir julle: Julle moet julle nie teen die kwaad weerstaan nie. Maar as iemand jou op jou regterwang slaan, draai ook die ander een na hom toe.” Matt. 5:38, 39.

Om Christus en Hom as gekruisigde te verkondig, was 'n bitter beker om te drink vir diegene wat, omdat hulle sonde liefgehad het en teregwyding verag het, Hom en Sy mense gehaat het. Die Christene het gevolglik 'n groot oorlas en ergernis vir hul antagoniste geword. Inderdaad, net soos die Ou en Nuwe Testamentiese Skrifte, die “twee getuies”, wat die “twee olyfbome” is – “twee profete” (Openb. 11:3, 10), – so 'n groot pyniging vir die goddeloses was gedurende die “twee-en-veertig maande” (Openb. 11:2), net so het die sprinkane so 'n groot pyniging geword deur die prediking van die evangelie dat beide die Jode en die Romeine soveel van hulle as wat die tyd toegelaat het, vervolg en doodgemaak het, en sodoende “die eerste wee” vervul het.

Dink net hoeveel mense op Pinksterdag alleen bekeer is – “omtrek drieduisend siele”! En daarna “het die Here daagliks by die gemeente gevoeg die wat gered moes word”! Handeling 2:41, 47. Hierdie skielike groot toename in getalle onder die Christene, na die kruisiging, het hulle laat lyk asof hulle soos “sprinkane” swerm.

Dan kan sprinkane ook nie

bang wees of gedwing word om hulself te verdedig onder enige provokasie. Daar word ook geen hartseer of jammerte in die menslike hart vir hulle gevoel nie, al word hulle ook al so meedoënloos doodgemaak. Tog kan hulle nie deur die menslike hand uitgeroei word nie. Om hierdie redes is hulle 'n perfekte simbool van die vroeë Christene se ontembare moed en sagmoedigheid in die aangesig van die wrede onderdrukking van hulle deur hul hartelose vyande, en van die onmoontlikheid dat laasgenoemde die Christendom sou uitwis.

Openb. 9:7, eerste klousule: “En die gestalte van die sprinkane was soos perde wat vir die oorlog gereed is.”

Perde word vir die oorlog voorberei deur goed opgelei te wees, 'n feit wat in hierdie verband duidelik aandui dat die vroeë Christene vinnig en bekwaam met hul boodskap voortgegaan het, soos perde in slagorde.

Openb. 9:7, tweede klousule. “En op hulle koppe was daar soos krone soos goud.”

So voor die hand liggend dat dit geen interpretasie vereis nie, dui die sprinkane se “krone van goud” daarop dat hulle bekleed is met suiwer en uitstekende gesag: die gesag van Christus. En dit was uitsluitlik die belegging van die lede van die vroeë Christelike kerk. Christus het dit aan hulle verseker in Sy verbintenisse:

“Ek sal jou die sleutels van die koninkryk van die hemele gee; en wat jy ook al op die aarde mag bind, sal in die hemel gebonde

wees: en wat jy ook al op die aarde losmaak, sal in die hemel losgemaak word.” Matt. 16:19. Openb. 9:7, derde klousule. “En hulle gesigte was soos die gesigte van mense.”

Let op dat die sprinkane menslike gesigte het wat intelligensie simboliseer, maar let veral op dat hulle manlik is. As hulle vroulik was, sou die simbool foutief wees, want die gesig van 'n vrou kenmerk nie natuurlik 'n soldaat nie.

Openb. 9:8, eerste klousule. “En hulle het hare gehad soos die hare van vroue.”

Aangesien 'n vrou se hare haar heerlikheid is (1 Kor. 11:15), en 'n “vrou” simbolies van die kerk is (Jer. 6:2), wys die vroulike hare dat die “sprinkane” met die kerk geaffilieer was, en dat sy hulle heerlikheid was. “Sodat ons self,” sê Paulus, “in julle roem in die gemeentes van God vanweë julle geduld en geloof in al julle vervolginge en verdrukkinge wat julle verduur.” 2 Tess. 1:4. Openb. 9:8, tweede klousule. “En hulle tande was soos die tande van leeus.” Alhoewel 'n leeu die vreesaanjaendste van die diere is, maar sonder tande sou hy skaars vreesaanjaender as 'n hond wees. Die feit dat die sprinkane die tande van leeus gehad het, dui daarop dat die vroeë Christene veel groter potensiele mag gehad het om hulself te verdedig en elke dier (mens) dood te maak wat nie van hul soort ('n Christen) was nie, as wat antieke Israel teen die heidene in hul tyd gehad het. Want

om hierdie rede was dit nodig om die “sprinkane” te beveel om nie dood te maak nie. ’n Demonstrasie van die mag wat hulle besit het, word gesien in die lot van Ananias en Saffira, wat onmiddellik, nadat Petrus hulle sonde van veins ontbloot het, dood aan die apostel se voete neergeval het (Handelinge 5:1-11). Dit is dus duidelik dat, as Petrus, sonder inspanning van sy kant, genoeg mag gehad het om skynheiliges wat in sy teenwoordigheid gekom het, te vernietig, hy heel sekerlik net soveel mag gehad het om die heidene te vernietig wat probeer het om die bevordering van die evangelie te vertraag.

Openb. 9:9, eerste klousule. “En hulle het borsharnasse gehad, soos borsharnasse van yster.”

Die Skriftuurlike betekenis van “borsharnas” is “geloof en liefde” (1 Tess. 5:8) – die Christen se enigste verdediging. En die sprinkane se borsharnasse was “soos borsharnasse van yster,” die sterkste metaal wat bekend is. Die geloof van daardie vreeslose soldate van die kruis was dus so onoorwinlik, en hulle liefde vir Christus en vir Sy mense so suiwer en onoorwinlik, dat hulle “daaglik in die tempel en in elke huis nie opgehou het om te leer en Jesus Christus te verkondig nie” (Handelinge 5:42), alhoewel hulle daardeur soos sprinkane doodgemaak is. O, wat 'n kontras tussen hierdie heldhaftige liefdeslawe van Christus en die meeste verklaarde Christene van vandag!

Openb. 9:9, tweede klousule. “En die geluid van hulle vlerke was soos die geluid van baie strydwagens van perde wat na die oorlog jaag.”

Soos tot dusver gesien is, die simbole van

die vyfde basuin wys dat alhoewel die vroeë dissipels genadeloos vervolg en doodgemaak is, hulle tog openlik en vreesloos na die slagveld geswarm het om die evangelie van Christus te verkondig. En deur 'n individuele voorbeeld van hul vreeslose pogings te gee, sê Paulus: “Ek het niks agtergehou wat vir julle nuttig was nie, maar ek het dit aan julle verkondig en julle in die openbaar en van huis tot huis geleer, terwyl ek aan die Jode sowel as die Grieke getuig het ... sonder om te weet wat oor my sal kom.” Handeling 20:20-22.

Hoeveel van vandag se dissipels van Christus sou bewustelik hul lewens waag vir die verkondiging van die evangelie? Selfs in tye van vrede verkies die meeste Christene eerder om 'n sendingwerker te stuur om die werk te doen wat die Here geroep het om gedoen te word, as om dit self te gaan doen. Deur so deur 'n plaasvervanger te dien, soos dit were, is hulle nie anders as die koekoek wat haar eiers in ander voëls se neste lê sodat hulle dit kan uitbroei en versorg nie. En sommige, vanweë hul onkunde oor Christus se majesteit en Sy vermoë om te beskerm, en vanweë hul blindheid teenoor hul plig en die 'loon van beloning,' skaam hulle selfs om Hom openlik te bely in woord en daad.

(Openb. 9:10 sal na Openb. 9:11 verduidelik word).

Openb. 9:11. "En hulle het 'n koning oor hulle gehad, naamlik die engel van die bodemlose put, wie se naam in Hebreeus Abaddon is, maar in Grieks het hy sy naam Apóllion."

Ware Christene, as onderdane van die

koninkryk van Christus, het Christus, hulle Koning, oor hulle. Hy regeer oor hulle in Ou Testamentiese tyd (1 Kor. 10:1-4) sowel as in Nuwe Testamentiese tyd, en is dus Koning oor hulle in beide periodes. Gevolglik gee die Ou Testamentiese Skrifte, wat oorspronklik in Hebreeus geskryf is, Hom die naam Abaddon, terwyl die Nuwe Testamentiese Skrifte, wat oorspronklik in Grieks geskryf is, Hom die naam Apollyon gee.

In die helder lig van hierdie simbool, wat die verligting van die hele reeks simbole waarvan dit deel is, en wat geen menslike verstand kon bedink of so reg geïnterpreteer het, versterk, word Christus duidelik gesien as Koning van Sy volk in beide die Ou en Nuwe Testamentiese periodes, en Outeur van die Skrifte in beide Hebreeus en Grieks. En uit hierdie feit volg dit dat aangesien Hy "die Woord" is (die Bybel in menslike vorm), Sy Hebreeuse naam, Abaddon, ook die naam van die Ou Testamentiese Skrifte is, en Sy Griekse naam, Apollyon, is ook die naam van die Nuwe Testamentiese Skrifte.

Paulus het getoon dat hy Christus se soewereiniteit oor die kerk nie net in die Nuwe Testamentiese tydperk nie, maar ook in die Ou Testamentiese tydperk erken het, deur in sy brief aan die Korintiërs te verklaar: "Verder, broeders, ek wil nie hê dat julle onkundig moet wees dat ons vaders al ... in Moses gedoop is in die wolk en in die see ... en almal dieselfde geestelike

drank gedrink: want hulle het uit die geestelike Rots gedrink wat hulle gevolg het, en die Rots was Christus.” 1 Kor. 10:1-4.

Wee hom wat die een Testament aanvaar en die ander verwerp, geen aandag aan een gee nie, of tradisie bo albei verhef!

Abaddon, Christus se naam in Hebreeus, wat Hom as 'n "vernietiger" aandui, toon dat Hy in die Ou Testamentiese tydperk eenvoudig baie van Sy vyande vernietig het; terwyl Apollyon, Sy naam in Grieks, wat Hom as 'n "uitroeier" aandui, toon dat Hy in die Nuwe Testamentiese tydperk al die goddeloses sal uitroei. (Wat 'n pragtige presisie van konnotasie in hierdie simboliese benamings!) En hierdie uitroeiingswerk word lewendig uitgebeeld in die klimaks toneel:

“En uit sy mond gaan 'n skerp swaard, om daarmee die nasies te slaan; en Hy sal hulle regeer met 'n ysterstaf, en Hy trap die parskuip van die grimmigheid en toorn van die almagtige God. En Hy het op sy kleed en op sy heup die Naam geskrywe: DIE KONING VAN DIE KONINGS EN DIE HERE VAN DIE HERE. En ek het 'n engel in die son sien staan, en hy het met 'n groot stem uitgeroep en aan al die voëls wat in die middel van die hemel vlieg, gesê: Kom en versamel julle tot die maaltyd van die grote God, sodat julle die vlees van konings kan eet en die vlees van owerstes oor duisend en die vlees van magtiges en die vlees van perde en van die wat daar op

hulle sit, en die vlees van alle mense, vrymense en slawe, klein en groot.” Openb. 19:15-18.

Vir diegene wat Christus dus as hulle Koning aanvaar, is Hy 'n Verlosser, terwyl Hy vir diegene wat weier om Hom oor hulle te laat heers (Lukas 19:14), 'n vernietiger is. Gevolglik val die vloeke, of oordele, (soos die basuine openbaar) op diegene wat die leringe en die gesag van die Bybel verwerp, en wat gevolglik nie die seël het nie.

plegtige feite vermaan ons ernstig om nie die Bybel se waarskuwing te vergeet dat ons behandeling daarvan een van twee gevolge sal hê nie – dood of lewe.

Openb. 9:10, eerste klousule. “En hulle het sterte gehad soos dié van skerpioene, en daar was angels in hulle sterte.”

Ons het gesien dat die "sprinkane" simbolies is van die soldate van die kruis; ons weet dat die stert van 'n dier die agterste lid van sy liggaam is; met ander woorde sy agterhoede. Ons het dus geen ander keuse as om tot die gevolgtrekking te kom dat die sterte van die sprinkane die kerk se agterhoede simboliseer nie - sy volgelinge. Verder toon die stert se verbonde deel van die liggaam dat beide die bediening en die lekedom van die vroeë Christelike kerk onafskeidbaar in Christus saamgebond was (Rom. 12:5), die een wat tot die ander bygedra het. So lui die verslag: "want almal wat besitters van grond of huise was, het dit verkoop en die pryse van die goed wat verkoop is, gebring

en dit by die apostels neergesit, en aan elkeen is uitgedeel volgens sy behoefte.” Handeling 4:34, 35.

Openb. 9:10, tweede klousule. “En daar was angels in hulle sterte.”

Hul sterte het hul bekeerlinge verteenwoordig, en terselfdertyd angels in hulle gehad, dan, klaarblyklik, in die vinnige toetrede van dissipels tot die godsdiens van Christus, was daar 'n angel, 'n pyniging, vir die goddelose. “Wat moet ons,” het hulle in gevolglike wanhoop uitgeroep, “aan hierdie manne doen? Want dat 'n merkwaardige teken deur hulle gedoen is, is duidelik vir almal wat in Jerusalem woon, en ons kan dit nie ontken nie. Maar dat dit nie verder onder die volk versprei nie, laat ons hulle streng dreig, dat hulle van nou af met niemand in hierdie Naam mag spreek nie. En hulle het hulle geroep en hulle bevel gegee om glad nie in die Naam van Jesus te spreek of te leer nie,” want “die hele wêreld het Hom agterna gegaan.” Handeling 4:16-18; Johannes 12:19.

Openb. 9:5, 6. “En aan hulle is gegee dat hulle hulle nie sou doodmaak nie, maar dat hulle vyf maande lank gepynig sou word. ... en in daardie dae sal die mense die dood soek en dit nie vind nie, en hulle sal verlang om te sterwe, en die dood sal van hulle wegvlug.”

Aangesien die “sprinkane” simbolies is van die volgelingen van Christus na die kruisiging, en dat hulle beveel is om nie hul vyande te weerstaan nie, het die “vyf maande” dus op daardie tydstop begin. En aangesien die dood verder nog nie vir enige mens wegvlug nie, maar steeds oor almal heers, is die “vyf maande” gevolglik figura-

tiewe tyd, en strek vanaf die kruisiging tot 'n tyd wanneer "die dood sal vlug" van sommige mense; dit wil sê, tot die tyd wanneer sommige onkwetsbaar gemaak sal word vir die dood.

Openb. 9:10, derde klousule. "En hulle mag was om die mense vyf maande lank skade aan te doen."

Die feit dat die trompette figuurlik is, is ook nog 'n bewys dat hierdie vyf maande figuurlike tyd is. Maar waarom moet hierdie tydperk waarin die sprinkane, die Christene, mag het om mense te pynig, beperk word tot "vyf maande"? Daar sal opgemerk word dat die 144 000 die "eersteling" genoem word, wat aandui dat hulle verseël word aan die begin van "die oes" - die begin van die tyd om "die onkruid" van "die koring" te skei. Na die gelykenis van die "oes" moet ons dan gaan vir die volledige verduideliking van die "vyf maande" tydperk.

In Traktaat Nr. 3, Die Oes, word die tyd vanaf die doop van Christus tot die einde van die genadetyd geïllustreer deur twaalf figuurlike maande – ses vanaf Christus se doop tot Sy kruisiging, vyf vanaf die kruisiging tot die insameling van die eerste vrugte (die 144 000 – Openb. 14:4), wat een maand oorlaat vir die insameling van die tweede vrugte (die groot menigte – Openb. 7:9).

Gedurende die vyf figuurlike maande is die "sprinkane" beveel om diegene wat nie die seël van God gehad het nie, te pynig, maar nie om hulle dood te maak nie. Hierdie bevel impliseer dat na die verstryking van hierdie tydperk

die doodmaakbeperking sal ophou, en dat die goddelose van toe af doodgemaak sal word eerder as net gepynig. In daardie tyd sal "die vier engele" van Openbaring 9:15 hulself voorberei het "om die derde deel van die mense dood te maak."

Hierdie verskeie gekoppelde feite bied 'n soliede ketting van bewyse dat God in die Christelike era, gedurende die vyf figuurlike maande, Sy wraak tot genade uitgestel het. En daarom volg dit onvermydelik dat Christene wat die doodstraf voltrek het aan diegene wat met hulle verskil het, teen Christus gewerk het eerder as vir Hom. Want, as Christene (sprinkane), is hulle beveel om nie dood te maak nie, maar om selfs diegene te seën wat hulle "wanhopig" gebruik het. Inderdaad, aan hom wat hulle op die "een wang" sou slaan, moes hulle "die ander" wang draai. En as hy hulle "mantel" sou wegneem, moes hulle hom ook hulle "jas" gee. Lukas 6:28, 29.

Na die verstryking van die vyf figuurlike maande van beperking waarin hulle nie moes doodmaak nie, sal sommige onkwesbaar gemaak word vir die dood vir die voltooiing van die evangeliewerk, en sal, indien nodig vir die nakoming van hul verantwoordelikheid,

Bly Wees Om Te Sterf, Maar Kan Nie.

Openb. 9:6. "En in daardie dae sal die mense die dood soek en dit nie vind nie; en hulle sal verlang om te sterwe, en die dood sal van hulle wegvlug."

Die ervaring van Christus se eerste dissipels

sal verduidelik waarom mense, na die verstryking van die “vyf maande”, sal verlang om te sterf, maar kan nie. Ten spyte van groot vervolging tieners die getroue van die primitiewe Christelike kerk, het hul visie van die wêreld se groot nood hulle aangespoor om die evangelie van Christus ten koste van hul lewens te verkondig. En ten spyte van die wreedste dood wat op hulle gewag het, het hulle in geloof en moed in God die lig van die evangelie vir die mense gehou so voortdurend soos die son sy strale oor die aarde hou.

“Ek het in Asië gekom,” getuig die doodgebonde apostel, “soos ek al die tye deur julle was en die Here gedien het met baie nederigheid en met tranen en versoekings wat my oorgekom het deur die hinderlaag van die Jode: . . .

“En nou, kyk, ek weet dat julle almal onder wie ek die koninkryk van God verkondig het, my aangesig nie meer sal sien nie. Daarom neem ek julle vandag as getuie dat ek rein is van die bloed van alle mense. Want ek het nie nagelaat om aan julle die hele raad van God te verkondig nie . . .

“En toe ons dit hoor, dit is nie van daardie plek om na Jerusalem te gaan nie. Toe antwoord Paulus: Wat is dit dat julle en my hart breek? Want ek is nie bereid om te bind nie, maar ook om in Jerusalem te sterwe vir die Naam van die Here Jesus.” Handeling 20:18, 19, 25-27; 21:12, 13.

Deur in die Naam van Christus te preek, die

Christene in Paulus se tyd het inderdaad die dood gesoek. Omdat hulle dit as die grootste voorreg en eer beskou het om vir Hom te sterf, het hulle dit begeer as ander deur hul dood die ewige lewe kon verkry.

Alhoewel God se mense vandag deur 'n "tyd van benoudheid sal gaan soos daar nog nooit was nie" (Dan. 12:1), wanneer aardse tribunale sal laat gebeur "dat almal wat die beeld van die dier nie aanbid nie, gedood sal word" (Openb. 13:15), verklaar die Woord tog: "... in daardie tyd sal jou volk gered word, elkeen wat in die boek geskryf staan." Dan. 12:1.

O, wat 'n belofte en watter versekering! Wie kan God se magtige krag en die heerlijkheid van hierdie langverwagte verlossing begryp? Diegene wat dit hoegenaamd doen, en wat ten volle op die Here vertrou, sal, vir die beswil van Sy mense, "daarom na Hom toe uitgaan buitekant die laer en Sy smaad dra." Heb. 13:13. Deur sodoende 'n koers teen alle aardse guns te volg (deur die boodskap van die "uur" te verkondig), sal hulle "uitgaan soos skape te midde van wolwe" (Matt. 10:16) - "die dood soek." En hoewel hulle bly is om te "sterf" vir Christus se onthalwe, of, soos die Openbaarder dit stel, alhoewel hulle "sal begeer om te sterf", is die belofte dat "die dood van hulle sal wegvlug", wat dit vir hulle onmoontlik maak om te sterf. Selfs die swaard van die goddelose wat opgewek word om hulle dood te maak, sal breek, en

val “so magteloos soos 'n strooihalm” (*Eerste Skrifte*, bl. 34), wat hulle heeltemal onoorwinlik maak.

“In daardie dag,” sê die Here, “sal elkeen wat sy lewe probeer red dit verloor; en elkeen wat sy lewe verloor, sal dit behou.” Lukas 17:31, 33. Kortliks, slegs diegene wat “wil sterwe” vir Christus se onthalwe sal die ewige lewe verkry.

“Een wee [vyfde basuin] is verby; en kyk, daar kom nog twee weë hierna” (Openb. 9:12) die volgende is in

Die Sesde Basuin.

Openbaring 9:13 tot 11:14.

VERSE 13, 14. “En die sesde engel het geblaas, en ek het 'n stem gehoor uit die vier horings van die goue altaar wat voor God is, wat aan die sesde engel met die basuin sê: Maak die vier engele los wat gebind is in die groot rivier, die Eufraat.”

Deur van die "goue altaar" af te kom, toon die bevel, "Maak die vier engele los", dat die sesde basuin geblaas het iewers voordat die voorhangsel na die Allerheiligste vertrek van die hemelse heiligdom opgelig is. Andersins sou die stem van die troon af gekom het - die Allerheiligste plek. (Vir 'n gedetailleerde behandeling van die oplig van die voorhangsel, sien Traktaat Nr. 3, Die Oes.) Maar soos getoon is, is ons steeds in die tydperk van die vyfde basuin, 'n feit wat die vraag oproep: Hoe kon die sesde trompet dan geblaas het voordat die

gebeure van die vyfde verstryk het?

Daar sal opgemerk word dat hoewel elk van die basuine op 'n bepaalde tyd begin, die een die ander oorvleuel, en al sewe strek tot die wederkoms van Christus. Dit word gesien in die naasbestaan van die waarhede van al sewe. Die vloed (eerste basuin), die Eksodus-beweging (tweede basuin), die gee van die Ou Testamentiese Skrifte (derde basuin), die kerk se ballingskap (vierde basuin), Christus se eerste koms en daaropvolgende gebeure (vyfde basuin), klink almal vandag harder as ooit tevore. En aangesien hierdie waarhede die evangelie vir vandag uitmaak, is dit duidelik dat hoewel die basuine in opeenvolgende volgorde loop, elkeen op 'n ander tyd begin, hulle almal van krag bly tot die einde van die wêreld en daarmee eindig. Dus, aangesien die verwerping van een gelykstaande is aan die verwerping van al sewe, word die les skerp getrek dat om een waarheid te verwerp, is om die hele waarheid te verwerp.

Met die veertiende vers van Openbaring 9 begin die beskrywing van die sesde basuin, en dit eindig met die veertiende vers van Openbaring 11, wat aankondig: “Die tweede wee [sesde basuin] is verby; en kyk, die derde wee kom gou.” Gevolglik moet elke profetiese gebeurtenis wat tussen Openbaring 9:14 en 11:14 aangeteken is, sy vervulling vind in die tydperk van die sesde basuin – tussen die eerste en die tweede wee.

In die lig van hierdie feit sien ons dat

die tyd waarin die “twee getuies” van Openbaring 11:3 “duisend tweehonderd-en-sestig dae lank sou profeteer, bekleed met saklinne,” moet plaasvind tydens die blaas van die sesde basuin. En aangesien dit in die toekomende tyd is, toon die frase “sal duisend tweehonderd-en-sestig dae lank profeteer” (Openbaring 11:3) dat hierdie tydperk van 1260 dae, ten tyde van die basuin se blaas, nog in die toekoms was.

Die stem wat van die goue altaar gekom het, het gesê: “Maak die vier engele los wat gebind is in die groot rivier, die Eufraat.” Om “die vier engele” te identifiseer, moet ons eers die letterlike betekenis van die Eufraatrivier verstaan.

Die hoofstad van antieke Babilon is aan weerskante van die Eufraat gebou en het dus die stad in twee dele verdeel. Die rivier was ook die bron van water wat 'n versterkende waterstof rondom die stad voorsien het. Omdat die antieke Babiloniërs die eerstes was om op die oewers van die Eufraat te bou, en omdat die oorspronklike toepassing aan die oorspronklike setlaars daar moet gekoppel word, verskyn die "groot rivier die Eufraat" as 'n tipe van "die waters ... waar die hoer sit" (Openb. 17:15) - moderne Babilon. En hierdie belangrike waarheid word versterk deur die feit dat die antieke stad, Babilon, nie nou bestaan nie, terwyl profesie vandag vir 'n Babilon vra.

Nou, sodat daar 'n moderne Babylon

kan wees, daar moet noodwendig vandag 'n herhaling wees van die toestande en gebeure wat antieke Babilon in sy verbintenis met God se volk kenmerk. Gevolglik moet hul gevangenskap in Babilon, die tipe (Jer. 29:10), sy parallel vind in Babilon, die antitipe. Dit is dus baie duidelik dat die engel se "gebind wees in die groot rivier die Eufraat" figuurlik moet wees van die Christelike kerk gedurende die tydperk van haar gevangenskap in antitipiese Babilon - "daardie groot stad" wat na Johannes se tyd opgestaan het.

Verder toon die stelling van die stem van die goue altaar, "maak die vier engele los wat gebind is," onomwonde dat toe die "stem" gepraat het, die kerk (die engele) reeds in gevangenskap was en losgelaat moes word.

Openb. 9:15, eerste klousule. "En die vier engele is losgelaat."

Die uitvoering van die bevel, "Maak die vier engele los", wat beteken om die kerk vry te maak van haar gevangenskap in Babilon, het daartoe gelei dat sy bevry is van haar lang slawerny aan die tirannie van kerk-staat-heerskappy, en dat die Bybel aan God se mense herstel is, sodat hulle kon studeer en aanbid in vrees en ten gunste van niemand nie, en in verantwoording slegs teenoor hul gewete en teenoor hul God. In die gevolglike ontbinding van die kerk-staat-unie is die "vier engele" losgelaat.

Openb. 9:15, laaste deel. "... wat gereed gemaak is vir 'n uur en 'n dag en 'n maand en 'n jaar, om 'n derde van die mense dood te maak."

Die vervulling van Josiah Litch se voorspelling (die berekening van die "'n uur, en 'n dag, en 'n maand en 'n jaar" van Openbaring 9:15 tot altesaam 391 jaar en 15 dae, waar 'n dag vir 'n jaar gereken word, soos in Esegïël 4:6) is die sterkste skyn van waarheid wat in Uriah Smith se interpretasie van die trompette gevind kan word. Dit is dus geen wonder dat die voorstanders daarvan hul bes doen om die mense daarin te laat glo deur onwrikbaar te volhou dat Die Groot Stryd die standpunt wat deur Litch se voorspelling gevestig is, ondersteun nie.

“In die jaar 1840,” lui die genoemde rekord, “het nog 'n merkwaardige vervulling van profesie wydverspreide belangstelling gewek. Twee jaar voordat Joseph Litch, een van die voorste predikante wat die wederkoms verkondig het, 'n uiteensetting van Openbaring 9 gepubliseer het, waarin hy die val van die Ottomaanse Ryk voorspel het. Volgens sy berekeninge sou hierdie mag omvergewerp word ‘in 1840 n.C., iewers in die maand Augustus;’ . . .

“Op die presiese tyd wat gespesifiseer is, het Turkye, deur haar ambassadeurs, die beskerming van die geallieerde magte van Europa aanvaar en haarself dus onder die beheer van Christelike nasies geplaas. Die gebeurtenis het die voorspelling presies vervul.” — *Die Groot Stryd*, bl. 334, 335.

Om te sê wat *Die Groot Stryd* sê, is heeltemal toelaatbaar, maar om te sê dat dit die idee ondersteun dat Josiah Litch se interpretasie van die “uur”, “dag”

“maand” en “jaar” dui Bybels op ’n tydperk van “391 jaar, 15 dae” wat in 1840 n.C. eindig, en is nie toelaatbaar nie. Boonop het die gebeurtenis wat in 1840 plaasgevind het, nie die Bybelse voorspelling vervul nie, om die baie eenvoudige rede dat aan die einde van die “uur, en . . . dag, en . . . maand en . . . jaar” die vier engele “die derde deel van die mense sou doodmaak”. In werklikheid het geen doodmaak plaasgevind op die datum waarop Litch se voorspelling vervul is nie, en Turkye, in plaas daarvan om omvergewerp te word, is sonder bloedvergieting onder die beskerming van die Europese nasies geplaas! Verder moes die “vier engele”, en nie ’n nasie nie (want ’n nasie word nooit deur engele gesimboliseer nie), vrygemaak word, en dan moes hulle “die derde deel van die mense” doodmaak, terwyl die Turke niemand doodgemaak het nie, maar in plaas daarvan om vrygemaak te word, is hulle eintlik onder mandaat geplaas. Verder het Johannes gehoor dat die aantal van hulle wat die slagting moes pleeg presies 200 000 000 kavalleriemanne ("ruiters") was, maar Turkye het nog nooit soveel kavalleriemanne in haar hele leeftyd gehad nie!

Nadat ons reeds gesien het dat die "vuur", "rook" en "swawel" simbolies is, nie letterlik nie, en dat hulle dus nie as 'n salvo uit 'n vuurwapen in die hand van 'n Turk voortkom nie, word ons gevolglik gelei om verder na hul betekenis te soek. Deur dit te doen, vind ons dat Openb. 9:20 openbaar dat die simboliese vuur, rook en swawel tot "plae" lei. Nie vuurwapens nie, maar plae is dus die middel waarmee

die ruiters die “derde deel van die mense” doodmaak.

Aangesien “die res van die mense wat nie deur hierdie plaë gedood is nie, hulle nog nie bekeer het van die werke van hulle hande nie, sodat hulle nie duiwels en afgode van goud en silwer en koper en klip en hout sou aanbid nie, wat nie kan sien of hoor of loop nie” (Openb. 9:20), is die doel met die doodmaak van 'n derde deel van die mense klaarblyklik nie om 'n selfsugtige doel te bereik nie, maar eerder om mense te help om hulle te bekeer.

As ons voortgaan met Litch se voorspelling, is dit duidelik dat Die Groot Stryd nie probeer om in wat dit oor die voorspelling sê, die onderwerp van die trompette te verduidelik nie. Dit teken bloot 'n historiese gebeurtenis op. Daarom moet die stelling, “in die jaar 1840 het nog 'n merkwaardige vervulling van profesie wydverspreide belangstelling gewek,” nie geïnterpreteer word as 'n voorspraak vir Josiah Litch se interpretasies van die Openbaarder se profesie nie, maar eerder as 'n optekening van die vervulling van sy voorspelling gebaseer op Die Openbaring. Dit was dus laasgenoemde se, nie die Bybel se of Die Groot Stryd se standpunt wat “die voorspelling presies vervul het nie”.

Maar 'n mens kan vra: As Openbaring 9:15, waarop Josiah Litch se voorspelling van die betrokke datum gebou is, nie sy vervulling bereik het op die tydstip waarna hy gewys het nie, wat het die Turke dan op die einste datum laat besluit om die Christelike nasies as 'n protektoraat te aanvaar? Het Satan die Turke op 'n listige

manier tot 'n ooreenkoms gebring op die datum wat deur Litch voorspel is om hierdie wonderlike waarheid van die Basuine te voorkom en in diskrediet te bring, en sodoende sy misleidings stewig in die kerk te vestig?

Wat dit betref, weet ons nie, maar dit weet ons wel: dat ten spyte van die feit dat Litch onbedoeld die Skrif verkeerd toegepas het, tog op die eerste dag wat hy voorspel het vir "die val van die Ottomaanse Ryk", het 'n mag die ryk onder die "beskerming van die geallieerde magte van Europa" gebring.

Dus, hoewel dit seker is dat op die vasgestelde datum iets met Turkye gebeur het, is dit selfs meer seker dat hierdie gebeurtenis nie 'n vervulling van die Bybelse profesie was nie. Laat dit egter voldoende wees dat die Here Litch se voorspelling in 'n seën verander het:

“Toe dit bekend geword het, was menigtes oortuig van die korrektheid van die beginsels van profetiese interpretasie [van die 2300 dae] wat deur Miller en sy medewerkers aangeneem is, en 'n wonderlike stukrag is aan die Adventbeweging gegee. Manne van geleerdheid en posisie het met Miller verenig, beide in die prediking en publikasie van sy sienings, en van 1840 tot 1844 het die werk vinnig uitgebrei.” — *Die Groot Stryd*, bl. 335.

Eens het manne die astronomiese bevindinge van Galileo beveg. Hulle het hom selfs gedwing om sy standpunt dat die aarde rond is, te herroep. Maar hulle stryd teen die waarheid het die aarde nie plat gemaak nie. Net so, enigiemand

wat teen die duidelike bewyse veg dat Openbaring 9:15 nie in 1840 vervul is nie, of, trouens, om die lig op enige ander Bybelwaarheid te probeer verduister, sal dit geensins verduister of verdoem nie, maar slegs homself verduister en verdoem.

Maar nadat hulle die hele tyd, in belang van hul gekoesterde idees, die gedagtes van die lekedom verwar het deur die Staf se leer verkeerd te interpreteer, sal die teenstanders van die Huidige Waarheid vandag ongetwyfeld dieselfde doen met hierdie traktaat en met Die Groot Stryd se stelling rakende Litch se voorspelling. Laat diegene wat dus gewoond was om ander toe te laat om vir hulle te dink, maar wat besorg is oor hul ewige welstand, gewaarsku word teen die dodelike gevaar van so 'n koers, en oppas om dit wat waarheid is, te verwerp. Want “die groot gevaar met ons mense,” sê die Gees van waarheid, “was dié van om op mense te vertrou en vlees hulle arm te maak. Diegene wat nie die gewoonte gehad het om die Bybel self te deursoek of bewyse te weeg nie, het vertroue in die leidende manne en aanvaar die besluite wat hulle neem; en daarom sal baie die boodskappe wat God aan Sy mense stuur, verwerp as hierdie leidende broers dit nie aanvaar nie.” — *Getuienisse aan die Predikante*, bl. 106.

Nou om voort te gaan, vestig ons ons aandag op die waarheid aangaande die vier engele, “wat gereedgemaak is vir 'n uur en 'n dag en 'n maand en 'n jaar, om 'n

derde deel van die mense dood te maak.” Openb. 9:15, laaste deel.

Die kantlynweergawe gee die voorsetsel “teen” vir die voorsetsel “want”, wat die vers laat lees: “Op 'n uur, en 'n dag, en 'n maand, en 'n jaar.” Nog meer presies weergegee, sou dit lees: “Op 'n uur, op 'n dag, op 'n maand, en op 'n jaar.” Dus word vier punte in tyd aangewys “op” waarop die vier engele moes voorberei “om die derde deel van die mense dood te maak.” En aangesien die “derde deel” in die trompette, soos ons gesien het, diegene verteenwoordig wat God se oproepe tot hulle verwerp om hulle te bekeer en gered te word, dan toon die engele se voorbereiding van hulself by vier opeenvolgende geleenthede vir die uiteindelijke teregstelling van die dood aan “die derde deel van die mense”, dat die mense 'n vierfase (vier-leerstellings) boodskap moet verwerp, elke fase word opeenvolgend geopenbaar:

(1) Die enigste openbaring van waarheid wat betrekking het op en kom “op 'n uur” is die verkondiging van die engel se aankondiging: “Vrees God en gee Hom heerlikheid; want die uur van Sy oordeel het gekom.” Openb. 14:7.

(2) Die enigste openbaring van waarheid wat betrekking

het op en kom “op 'n dag” is die waarskuwing van “die dag van wraak” (Jes. 63:4), “die groot en vreeslike dag van die Here,” wat aangekondig sal word deur die belofde “Elía, die profeet.” Mal. 4:5; *Getuienisse aan die Predikante*, bl. 475.

(3) Die enigste openbaring wat betrekking het op en kom “op 'n maand” is “die laat reën in die eerste maand” (Joël 2:23) – die lig van die engel wat die aarde met sy heerlikheid moet verlig (Openb. 18:1; *Eerste Skrifte*, bl. 277, 278). Dan “daarna,” sê die Here, “sal Ek my Gees uitstort op alle vlees.” Joël 2:28. Glorieryke profetiese belofte, dit voorsien die krag wat God aan Sy boodskappers sal skenk wat die boodskap moet verkondig wat geopenbaar word in die tyd “van die laat reën.” “Op die regte tyd,” sê die Gees van Profesie, “stuur Hy Sy getroue boodskappers om 'n werk soortgelyk aan dié van Elia te doen.” — *Getuienisse*, Vol. 5, bl. 254. (Vir verdere studie oor die laat reën, sien *Die Herder se Roede*, Vol. 2, bl. 256, 257.)

(4) En, laastens, die enigste openbaring wat betrekking het op en kom “in 'n jaar,” en die vier engele voorberei “om die derde deel van die mense dood te maak”, is, sê die Here, “die jaar van my verlossing.” Jes. 63:4. En hierdie “jaar” waarin Sy volk verlos word, is natuurlik die tyd van die verseëling en van die verlossing van die 144 000 – diegene wat verlos word, wat die slagting wat in Esegïël 9 bepaal is, ontkom. Van hulle sê die Here: “Ek sal 'n teken onder hulle gee, en Ek sal die wat uit hulle ontkom, na die nasies stuur, ... na die verre eilande wat my gerug nie gehoor en my heerlikheid nie gesien het nie; en hulle sal my heerlikheid onder die nasies verkondig. En hulle sal al julle broers as 'n offer aan die Here uit al die nasies bring.”

... na my heilige berg Jerusalem, ... in 'n rein voorwerp na die huis van die Here.” Jes. 66:19, 20.

Hierdie vier boodskappe berei die vier engele voor “om die derde deel van die mense dood te maak” – almal wat nie die reddende waarheid van die evangelie in hul lewens ontvang soos dit in die vier boodskappe geopenbaar word nie. Hulle is, om op te som, (1) diegene wat hul ore sluit vir die verkondiging van die oordeel, wat “op 'n uur” geopenbaar word; (2) diegene wat nie ag slaan op die plegtige waarskuwing van die dag van God se wraak nie, wat “op 'n dag” geopenbaar word; (3) diegene wat nie die laat reën ontvang nie, wat “op 'n maand” kom; en (4) diegene wat nie by “Sy verlostes” (die 144 000) aansluit nie, wat “op 'n jaar” verseël is. Al hierdie wat nie die nodige voorbereiding vir glorieland maak nadat die waarheid aan hulle verkondig is nie, sal vergaan op bevel van die engelagtige ruiters wie se leër “twee-honderd duisend duisend” tel.

Openb. 9:16-19. “En die getal van die leër van die ruiters was twee-honderd duisend duisend, en ek het hulle getal gehoor. En so het ek die perde in die gesig gesien en die wat op hulle sit, met vuuragtige en hiasintkleurige en swawelborsharnasse; en die koppe van die perde was soos die koppe van leeus, en uit hulle bekke het vuur en rook en swawel uitgegaan. Deur hierdie drie is 'n derde van die mense gedood deur die vuur en deur die rook en deur die swawel wat uit hulle bekke uitgegaan het. Want hulle krag is in hulle bek en in hulle sterte, want hulle sterte was soos dié van

slange, en hulle het koppe gehad, en daarmee doen hulle skade.” Hierdie verse roep onmiddellik die vraag op: Wie is hierdie “ruiters” en “perde”, wat elk 200 000 000 tel, “die leër” wat “die derde deel van die mense moet doodmaak”?

By die beantwoording van hierdie vraag moet onthou word dat die “vier engele” ook “’n derde deel van die mense moes doodmaak”, en dat hulle die viervoudige boodskap simboliseer wat in die voorafgaande paragrawe na vore gebring is. Onmiskenbaar is die “leër” van “perde” dus figuurlik van die werkers wat die finale boodskap verkondig.

Dat die simbool, perde, korrek geïnterpreteer word om ewangeliewerke te verteenwoordig, word verder bevestig deur Sagaria 14:20. Daar word perde gebruik om predikers te simboliseer, diegene wat “die klokke” lui – die alarm van waarskuwing, die boodskap van verlossing. Soos die “sprinkane” verteenwoordig hulle dus die boodskappers van God, maar onder verskillende omstandighede. (Vir ’n meer volledige behandeling van hierdie simboliese betekenis van die perde, lees Traktaat Nr. 2, Die Waarskuwingsparadoks van Sagaria 6.)

Soos die Perde verteenwoordig ewangelieboodskappers, en aangesien hulle deur hul ruiters (goddelike wesens) beheer en gelei word, is die “ruiters”, soos dit outomaties volg, figuurlik van die engelagtige leërskare wat die heiliges lei en rig in hul werk om die boodskap te verkondig.

en, gevolglik, deur die derde deel van die mense wat dit verwerp, dood te maak. Maar aangesien ruiters, nie perde nie, die doodmaak doen wanneer hulle in die geveg betrokke is, is hierdie bonatuurlike wesens, die engelagtige ruiters, diegene wat eintlik die doodmaak doen. Daarom het hulle "borsharnase van vuur [beskerming van die Gees], en van hiasint en swawel."

Wat, dan, kan ons vra, is die "krag" van die perde? Hierdie 200,000,000 perde, het ons geleer, simboliseer 'n groot leer van evangeliewerke, uit wie se lippe 'n boodskap uitgaan wat lewe of dood beteken. Dit moet dus die krag in hulle mond wees. Gevolglik is die "vuur", "rook" en "swawel", wat "uit hulle monde" kom, figuurlik van die boodskap wat hulle verkondig: die krag van die Heilige Gees (die "vuur"), die offers van Christus ("die rook"), en die vernietigende oordele van God ("die swawel"). Deur hierdie drievoudige boodskap "is die derde deel van die mense gedood." Openb. 9:18.

"Die nasie en koninkryk wat jou nie sal dien nie, sal vergaan; ja, daardie nasies sal heeltemal verwoes word." Jes. 60:12.

"Hef 'n banier op," sê die Here, "op die hoë berg [God se heilige kerk], verhef die stem [die verkondiging van die evangelie] vir hulle, skud die hand, sodat hulle kan ingaan deur die poorte van die edeles. Ek het my geheiligdes [die bediening — "twee-honderd duisend duisend" "perde"] beveel, Ek het ook

my magtiges [die engeleleër — “twee-honderd duisend duisend ruiters”] geroep vir My toorn, naamlik hulle wat in My hoogheid juig. Die geraas van ’n menigte [die leër van Openbaring 9:16] in die berge, soos van ’n groot volk; ’n rumoerige geraas van die koninkryke van nasies wat bymekaargekom het! Die Here van die leërskare bring die leër van die oorlog bymekaar. Hulle kom van ’n ver land, van die einde van die hemel af, naamlik die Here en die wapens van Sy grimmigheid, om die hele land te vernietig.

“Huil julle, want die dag van die Here is naby; dit sal kom soos 'n verwoesting van die Almagtige. Daarom sal al die hande slap word, en elke mens se hart sal smelt; en hulle sal vrees; weë en smarte sal hulle aangryp; hulle sal in pyn wees soos 'n vrou wat baar; hulle sal oor mekaar verstom wees; hulle aangesigte sal wees soos vlamme. Kyk, die dag van die Here kom, wreed, met grimmigheid en gloeiende toorn, om die land 'n woesteny te maak; en Hy sal sy sondaars daaruit verdelg. Want die sterre van die hemel en sy konstellasies sal hulle lig nie gee nie; die son sal verduister word in sy opgang, en die maan sal sy lig nie laat skyn nie. En Ek sal die wêreld straf vir hulle boosheid, en die goddelose vir hulle ongeregtigheid; en Ek sal die hoogmoed van die trotsaards laat ophou en die hoogmoed van die verskriklike verneder. Ek sal 'n mens kosbaarder maak as fyn goud;

selfs 'n mens as die goue wig van Ofir. Daarom sal Ek die hemele laat bewe, en die aarde sal uit sy plek wyk in die toorn van die Here van die leërskaare en in die dag van sy toorn gloed." Jes. 13:2-13.

"En Elisa het gebid en gesê: Here, open tog sy oë, sodat hy kan sien. En die Here het die oë van die jongman geopen; en hy het gesien: en kyk, die berg was vol perde en waens van vuur rondom Elisa." 2 Konings 6:17.

As ons oë oopgemaak was soos die oë van "die jongman", sou ons ook 'n engeleskaar rondom die "Elisas" van vandag sien.

En nou, wat die aantal predikers van 144 000 tot 200 000 000 betref, sê die Here: "Ek sal ook uit hulle [van diegene wat die 144 000 uit "alle nasies" sal bring, na die vervulling van Jesaja 66:16 - die reiniging van die kerk] priesters en Leviete neem." Jes. 66:21. Die blote feit van so 'n menigte werkers spreek vanself dat hulle besig is om die oes van die wêreld in te samel.

Hier in sy beloofde woord voorspel God in die duidelikste trant dat baie van diegene wat Hy na die reiniging in die kerk bring, by die 144 000 sal aansluit om die boodskap aan die hele wêreld te verkondig, wanneer die aarde verlig word met die heerlikheid van die engel (Openb. 18:1).

Dan sal “die kinders van vreemdelinge,” sê die Here, “jou mure bou, en hulle konings sal jou dien; want in my toorn het Ek jou geslaan... Ook die kinders van die wat jou verdruk het, sal gebukkend na jou toe kom; en almal wat jou verag het, sal hulle neerbuig by die sole van jou voete; en hulle sal jou noem: Die stad van die Here, die Sion van die Heilige van Israel... Van geweld sal geen geweld meer in jou land gehoor word nie; geen verwoesting of vernietiging binne jou grense nie; maar jy sal jou mure Heil noem en jou poorte Lof. Die son sal bedags nie meer jou lig wees nie; en die maan sal jou nie meer lig gee nie, maar die Here sal vir jou 'n ewige lig wees, en jou God jou heerlijkheid.” Jes. 60:10, 14, 18, 19.

“En dit sal gebeur dat in die hele land, spreek die Here, twee dele daarin uitgeroei sal word en sterwe; maar die derde sal daarin oorbly. En Ek sal die derde deel deur die vuur bring en hulle louter soos silwer gelouter word en hulle toets soos goud gelouter word. Hulle sal my Naam aanroep, en Ek sal hulle verhoor. Ek sal sê: Dit is my volk! En hulle sal sê: Die Here is my God.” Sag. 13:8, 9.

Twee dele wat verlore gaan en een deel wat gered word, maak altesaam drie dele. Die “een derde” (Openb. 9:15) sal deur vuur, rook en swael gedood word (Openb. 9:18), voordat die genadetyd sluit. Die oorblywende goddelose wat deur die sewe laaste plae gedood word (Openb. 16)

en deur die helderheid van Sy wederkoms (2 Tess. 2:8), nadat die genadetyd afgesluit is, maak die ander derde. Die gereddes, die laaste derde, is “die derde ... wat daarin oorbly.” Sag. 13:8.

Openb. 9:17. “En die koppe van die perde was soos die koppe van leeus.”

Die leeu, die koning van die diere, is sterk en vreesloos. Gevolglik is die laaste evangeliebediening, dit wat die leeuskoppe hier simboliseer, vreesloos in sy pogings om die evangeliewaarheid te versprei, en is triomfantlik oor alle nasies.

As profetiese getuie van sy verowerende krag verklaar die profeet Joël: “’n Groot en sterk volk; daar was nog nooit so iets nie, en daarna sal daar ook nie meer wees nie ... ’n Vuur verteer voor hulle uit, en agter hulle brand ’n vlam; die land is voor hulle soos die tuin van Eden, en agter hulle ’n woeste wildernis; ja, niks sal aan hulle ontkom nie.

“Hulle voorkoms is soos die voorkoms van perde; en soos ruiters sal hulle hardloop. Soos die gedreun van strydwaens op die bergtoppe sal hulle spring, soos die gedreun van ’n vuurvlam wat die stoppels verteer, soos ’n magtige volk wat in slagorde opgestel is. Voor hulle aangesig sal die volk baie pyn ervaar; alle aangesigte sal swart word.

“Hulle sal hardloop soos helde; hulle sal die muur klim soos krygsmanne; en hulle sal elkeen op sy eie pad marsjeer en nie uit hul geledere breek nie: en

die een sal die ander nie stoot nie; elkeen sal sy pad loop; en as hulle deur die swaard val, sal hulle nie gewond word nie. Hulle sal heen en weer in die stad hardloop; hulle sal op die muur hardloop, hulle sal op die huise klim; hulle sal deur die vensters ingaan soos 'n dief. Die aarde sal voor hulle bewe; die hemel sal bewe; die son en die maan sal duister word, en die sterre sal hulle glans terugtrek.” Joël 2:2-10.

“En die oorblyfsel van Jakob,” verklaar Miga, “sal onder baie volke wees soos 'n dou van die Here, soos die reënbuie op die plante, wat nie wag vir 'n mens nie en nie wag vir die mensekinders nie. En die oorblyfsel van Jakob sal onder die nasies onder baie volke wees soos 'n leeu onder die diere van die bos, soos 'n jong leeu onder die troppe kleinvee; wat, as hy deurtrek, vertrap en verskeur, en niemand kan red nie. Jou hand sal verhef word oor jou teëstanders, en al jou vyande sal uitgeroei word.” Miga 5:7-9.

“En in dié dag,” voeg die Here by, “sal Ek Jerusalem tot 'n swaar klip maak vir al die volke; almal wat hulle daarmee belas, sal in stukke gekap word; al die volke van die aarde sal daarteen versamel word... In dié dag sal die Here die inwoners van Jerusalem beskerm; en hy wat swak is onder hulle sal in dié dag wees soos Dawid; en die huis van Dawid sal wees soos God, soos die Engel van die Here

voor hulle.” Sag. 12:3, 8.

Openb. 9:19. “Want hulle krag is in hulle mond en in hulle sterte.”

Soos ons reeds opgemerk het, is die enigste krag in die mond van God se mense die Woord wat hulle verkondig: “Want die Woord van God is lewend en kragtig en skerper as enige tweesnydende swaard, en dring deur tot die skeiding van siel en gees en van gewrigte en murg, en is 'n beoordelaar van die gedagtes en bedoelings van die hart.” Heb. 4:12.

Die “krag” “in hulle sterte” – in dit wat op hulle volg – is die krag in hulle bekeerlinge. Dit word bevestig deur dieselfde betekenis van die sprinkane se sterte, wat (soos voorheen verduidelik) die bekeerlinge verteenwoordig wat deur die vroeë Christelike bediening gemaak is. Ooreenstemmend verteenwoordig die perde se sterte dan die bekeerlinge wat deur die laaste dae se Christelike bediening gemaak sal word. Met “sterste . . . soos slange, en ... koppe, ... waarmee hulle skade aanrig,” hulle is “'n groot en sterk volk; daar was nog nooit so 'n volk nie, en daarna sal daar ook nie weer wees nie.” Joël 2:2. Hulle is God se onoorwinlike leër!

Dus, God se volk in die slotwerk vir die wêreld sal selfs die vroeë Christelike dissipels in mag oortref. Sulke geloof, wysheid, vasberadenheid en ywer, soos geen ander volk ooit besit het nie, sal elke gelowige met 'n ooreenstemmende krag beklee, soos geen ander ooit gehad het nie.

Gevolgt sal voor hulle “alle aangesigte swartheid versamel,” en niks sal teen hulle seëvier nie – nee, nie eens “die poorte van die hel” nie.

Net soos die vinnige toetrede van bekeerlinge (“sterte”) tot die kerk gister die vyande van Christus woedend gemaak het, wat die mense toe onder hul beheer wou hou, so is die bekering van die groot menigte tot die kerk vandag wat diegene sal “seermaak” wat die mense nou onder hul beheer wil hou. Die feit dat die slangagtige sterte koppe het waarmee “hulle seermaak”, dui daarop dat die bekeerlinge tot die kerk 'n aktiewe rol sal speel in die bediening in die verkondiging van die evangelie.

Elke perd het betekenisvol 'n leeuagtige kop en slangagtige “sterte”, die een kyk vorentoe en die ander kyk agtertoe. Hulle kan dus maar een onafskeidbare leer verteenwoordig, “soos 'n leer met vaandels,” wat “uitgaan in die hele wêreld, oorwinnend en om te oorwin.” – *Profete en Konings*, bl. 725.

Die saamgestelde simboliek — ruiter, leeukop, perd se lyf en slangagtige “sterte” — in vergelyking met dié van die “sprinkane”, dui daarop dat terwyl die vroeë Christene deur hul vyande soos hulpelose sprinkane doodgemaak is, God se mense vandag, soos onoorwinlike perde, deur geen hand skade sal ly nie. Die engelagtige wesens wat “op hulle gesit het”, is diegene wat, hoewel onsigbaar vir die menslike oog, “elkeen in sy pad

sal ly" (Joël 2:8), en wat "borsharnasse van vuur en van hiasint en swawel het," sal veroorsaak dat enige swaard wat teen die heiliges opgehef word, breek en val "so magteloos soos 'n strooihalm." (Sien *Eerste Skrifte*, bl. 34, 285; *Die Groot Stryd*, bl. 631; *Lewens Sketse*, bl. 102.)

Openb. 9:20, 21. "En die orige mense wat deur hierdie plaë nie gedood is nie, het hulle nie bekeer van die werke van hulle hande nie, sodat hulle duiwels nie sou aanbid nie, en afgode van goud en silwer en koper en klip en hout nie; wat nie kan sien of hoor of loop nie; en hulle het hulle nie bekeer van hulle moorde of van hulle towery of van hulle hoerery of van hulle diefstalle nie."

Die feit dat "die res van die mense wat nie deur" die "vuur", "rook" en "swawel" gedood is nie, hulle nie bekeer het nie, is afdoende bewys dat die werk van die evangelie aan die einde van die gebeure van die sesde basuin, en aan die begin van die gebeure van die sewende, voltooi moet word, en die genadetyd moet afsluit: "in die dae van die stem van die sewende engel, wanneer hy sal begin blaas, sal die verborgenskap van God volbring word, soos Hy aan sy dienaars, die profete, verkondig het." Openb. 10:7.

Dan sal gesê word: "Hy wat onregverdig is, laat hom steeds onregverdig wees; en hy wat vuil is, laat hom steeds vuil word; en hy wat regverdig is, laat hom steeds regverdig word; en hy wat heilig is, laat hom steeds heilig word." Openb. 22:11.

Nou om aan te gaan met die volgorde van die sesde basuin, kom ons by die

Gebeure wat net voor die sewende basuinblaas sal plaasvind.

Openbaring 10.

VERSE 10:1-3, 8-10: “En ek het 'n ander magtige engel uit die hemel sien neerdaal, bekleed met 'n wolk, en 'n reënboog was oor sy hoof, en sy aangesig was soos die son en sy voete soos vuurpilare. En in sy hand het hy 'n oop boekie gehad, en hy het sy regtervoet op die see en sy linkervoet op die aarde gesit en met 'n groot stem uitgeroep soos 'n leeu wat brul.

“En die stem wat ek uit die hemel gehoor het, het weer met my gespreek en gesê: Gaan en neem die oop boekie in die hand van die engel wat op die see en op die aarde staan. Toe gaan ek na die engel en sê vir hom: Gee my die boekie. En hy sê vir my: Neem dit en eet dit op; en dit sal jou maag bitter maak, maar dit sal in jou mond soet soos heuning wees. Toe neem ek die boekie uit die engel se hand en eet dit op; en dit was in my mond so soet soos heuning, en toe ek dit geëet het, het my maag bitter geword.”

(Ons het Openb. 10:4 weggelaat, aangesien dit handel oor die sewe donderslae, 'n onderwerp waaroor Johannes gesê is om nie te skryf nie, en wat ongeopenbaar bly.)

Hierdie “magtige engel”, hy wat “sy regtervoet op die see en sy linkervoet op die land gesit het”, en wat Johannes opdrag gegee het om die boek te eet, word lank reeds verstaan as verteenwoordigend van die boodskap wat wêreldwyd op beide land en see verkondig is deur William Miller en sy medewerkers, beginnende in 1831 n.C. (Die Groot Stryd, bl. 331), en het gekulmineer in die teleurstelling

van 1844. (Hierdie onderwerp word meer volledig behandel in Traktaat Nr. 6, Waarom Vergaan, Hersiene Uitgawe, bl. 59-63.)

Die oortreffende vreugde waarmee die alles-boeiende gedagte dat Christus in die herfs van 1844 n.C. sou kom, die gelowiges destyds beset het, was inderdaad so "soet soos heuning" vir hulle. Maar toe die verlangend verwagte uur aanbreek en hulle vreugdevolle verwagtinge gefaal het, het die soetheid van hoop in die "bitterheid" van teleurstelling verander. Dit het nie net gebeur omdat hulle nog langer op hierdie vervloekte en ongelukkige aarde moes bly nie, sonde-stuiptrekkings en doodsmoeg, in plaas daarvan om 'n land binne te gaan waar daar "geen dood meer is nie, geen droefheid, geen gehuil, geen pyn meer nie" (Openb. 21:4), maar ook omdat hulle bespot is deur die goddelose menigte, wat die idee gehaat het dat die wêreld toe tot 'n einde kom.

In hierdie groot vreugde van verwagting en bitterheid van teleurstelling is die voorspelling vervul: "Dit was in my mond soet soos heuning, en toe ek dit geëet het, het my maag bitter geword." Openb. 10:10.

Hoofstuk 10, vers 10, sien ons, het ons teruggeneem na die teleurstelling in 1844. Ons sien ook dat verse 10 en 11 opeenvolgend is. Dit is duidelik dat laasgenoemde ons dus moet lei na die volgende groot gebeurtenis wat sou plaasvind, en wat lig, hoop en moed sou bring aan die destyds mismoedige kerk van God. Johannes sê aangaande die engel se voorspelling van wat sou volg:

VERS 11. “En Hy het vir my gesê: Jy moet weer profeteer voor baie volke en nasies en tale en konings.”

Om hulle misverstand oor Daniël 8:14 reg te stel, het die profetiese Woord van God verklaar: “Jy moet weer profeteer;” dit wil sê, die prediking van Christus se koms na die aarde herhaal. Maar aangesien Sy mense toe baie verward was en nie in staat was om die Skrifte te versoen nie, het God een, Ellen G. Harmon, sewentien jaar oud, na hulle gestuur om Sy spreekbuis vir hulle te wees. Sy is 'n visioen gegee met betrekking tot die teleurstelling en die insameling van die eerste vrugte, die 144 000. (Sien *Eerste Skrifte*, bl. 13-20.)

Teen daardie tyd is verstaan dat die stelling, “die heiligdom sal gereinig word,” nie beteken het dat Christus die aarde in 1844 sou reinig nie, maar eerder dat Hy, ter vervulling van Daniël 7:9, 10, die hemelse heiligdom sou reinig. Dit is die einste gebeurtenis wat die seëls oopgemaak en die trompette geblaas het, en wat, soos ons gesien het, vir Johannes gesê is “hierna” sou plaasvind. (Sien Openbaring, hoofstukke 4 en 5.) Met hierdie begrip het 'n klein groepie gelowiges, wat hulself later “Sewendedag-Adventiste” genoem het, in 'n liggaam georganiseer en ywerig voortgegaan met die vooruitsig om “die dienaars van onse God” (die 144 000) in te samel. Hierdie werk het vir hulle na 'n oorweldigende groot taak voorgekom, en dit het van alle kante met bespotting te kampe gehad.

Toe die langgesogte getal (144 000) lewende kerklidmate uiteindelik in die jaar 1917 bereik is, en die wêreld skaars deur die boodskap geraak is, het die leiers van die denominasie verward geraak, maar slegs omdat hulle die waarheid uit die oog verloor het dat daar slegte sowel as goeies in die "net" (evangeliekerk) was, soos Christus voorspel het:

"Die koninkryk van die hemele is soos 'n net wat in die see gegooi word en van allerhande soorte bymekaargemaak word; en toe dit vol was [toe die voornemende getal opgestel is], trek hulle dit na die strand en gaan sit en maak die goeies in bakke bymekaar, maar gooi die slegtes weg." Matt. 13:47, 48.

Die gevolg was dat hulle begin twyfel en bevraagteken het en op verskeie maniere hul vorige posisie weggepraat het, beide met betrekking tot die getal wat ingesamel moes word en die geslag wat die einde sou aanskou, totdat die onderwerp van die 144 000 vandag vir hulle een van die mees verwarde en ter sprake gebringde Bybelonderwerpe geword het.

Maar nou openbaar die boodskap in Die Herder se Roede dat die 144 000 (wat sonder bedrog in hul mond moet wees), die aangewese aantal eerstelinge wat in die kerk verseël moet word, van die ontoegewydes geskei moet word. En aangesien die aantal wat verseël moet word baie kleiner is as die aantal lede, herinner dit ons hartseer daaraan dat daarin baie "onkruid" is.

Aangesien die belangrikste doel en

die hoop van die S.D.A.-denominasie van die begin af was om die 144 000 in te samel, behoort dit meer vertrouwd te wees met hierdie onderwerp as met enige ander, "altyd gereed om 'n antwoord te gee aan elkeen wat 'n rede eis" vir sy "hoop". 1 Pet. 3:15. Ongelukkig is dit egter nie; in plaas daarvan is dit meer onkundig oor wie en wat die 144 000 is as wat dit miskien is oor enige ander bekende Bybelwaarheid. En wat nog hartseer is, baie van sy leraars wat weier om hierdie "mees verrassende openbaring" (*Getuigenise aan die Predikante*, bl. 445) te aanvaar, dring nou daarop aan dat kennis van die onderwerp nie noodsaaklik is vir hul siel se redding nie. En daardeur sê hulle dat hulle "ryk is en verryk is met goedere en aan niks gebrek het nie", wat impliseer dat God 'n nie-essensiële onderwerp in die Bybel geplaas het! So is hulle selfverdoem om ellendig (ongelukkig), en beklaenswaardig (verontrus), en arm (in nood aan waarheid), en blind (verduister), en naak (sonder die geregtigheid van Christus) te bly, en gevolglik die woorde te verwerp: "Ek raai jou aan om van My goud te koop wat in die vuur gelouter is, sodat jy ryk kan word; ... en salf om jou oë te salf, sodat jy kan sien." Openb. 3:17, 18.

En nog hartseerder, selfs nadat ons broeders duidelik getoon word dat die 144 000 slegs die "eersteling" is, en dat die tweedes nog ingesamel moet word, weier hulle om oortuig te word en volg hardnekkig die noodlottige stappe wat van die begin af

elke leierskap by die openbaring van 'n nuwe boodskap in die sloot gelei het.

Omdat hulle, as 'n natuurlike volgorde, nie die feit begryp dat die "engel" gesê het: "Jy moet weer profeteer voor baie volke en nasies en tale en konings" (Openb. 10:11), maar nie voor almal nie, dring hulle blindelings daarop aan dat hulle opdrag gegee en gereed is om te "profeteer" voor almal; dit wil sê, om die werk in die hele wêreld te voltooi. En dit, ten spyte van hul betreurenswaardige Laodicense toestand!

Die basuin-simboliek het ons nou gebring tot die tyd van die insameling van die "eersteling" (die 144 000). Eerste vrugte voorspel tweede vrugte, want dit is noodwendig waar dat daar geen eerste kan wees waar daar geen tweede is nie. Daarom, net soos daar 'n profetiese opdrag is vir die insameling van die eerste vrugte van "baie nasies", so moet daar ook een wees vir die insameling van die tweede vrugte van "al die nasies". Aangesien daar boonop 'n belangrike gebeurtenis en 'n boodskap was aan die begin van die insameling van die "eersteling" uit baie nasies, sedert 1844, moet daar ook 'n belangrike gebeurtenis en 'n boodskap wees wat die begin van die insameling van die tweede vrugte, die groot menigte, uit alle nasies aandui. Hierdie logika lei ons na Jesaja se profesie:

"Want met vuur en met sy swaard sal die Here met alle vlees gerig hou; en die wat deur die Here gesnuwel het, sal baie wees... En Ek

sal die wat uit hulle ontsnap na die nasies stuur, ... wat my roem nie gehoor en my heerlikheid nie gesien het nie; en hulle sal my heerlikheid onder die nasies verkondig.” Jes. 66:16, 19.

Die aksie in vers 20 toon dat die doodmaak in vers 16 die skeiding van die eerste vrugte in die kerk teweegbring. Inderdaad, as die kerk nie die toneel van die doodmaak was nie, dan kon God diegene wat daarvan ontsnap, nie na die nasies (die nie-Jode) stuur nie, want hulle sou self heidene wees in plaas van Christene, en Hy sou dan heidene na heidene stuur! En aangesien die ontvlugtes na die nie-Jode moet gaan om Sy roem aan hulle te verkondig, vind die slagting klaarblyklik plaas voor die einde van die genadetyd, en benadeel nie diegene wat op daardie tydstip nie Sy roem ken nie.

Vers 20 van Jesaja 66 openbaar ook dat diegene wat die doodmaak van die Here ontsnap, nie na “baie” gestuur sal word nie, maar na “al die nasies”. En dit openbaar ook dat, in plaas daarvan om slegs 144 000 te bring, die ontkomesene “al” hulle “broeders as 'n offer aan die Here uit al die nasies op perde en in strydwaens en in draagbare en op muile en op vinnige diere na my heilige berg Jerusalem sal bring, sê die Here, soos die kinders van Israel 'n offer in 'n rein voorwerp in die huis van die Here bring.” Jes. 66:20.

Openb. 11:1. “En daar is vir my 'n riet gegee soos 'n stok, en die engel het gestaan en gesê: Staan op en meet die

tempel van God en die altaar en die wat daarin aanbid.”

Alhoewel die laaste vers (vers 11) van Openb. 10 ons by die opkoms van die S.D.A.-denominasie bring, en by die opdrag om na “baie nasies” te gaan, openbaar dit nie die boodskap wat die denominasie moes verkondig nie. Dus moet die elfde hoofstuk, wat 'n voortsetting van die tiende is, dit openbaar.

Gedurende die periode van die sesde basuin is daar geen letterlike tempel nie. Dus kan die meting (Op. 11:1) slegs verwys na 'n geestelike tempel wat uit lewende stene (heiliges) bestaan, soos beskryf in Efesiërs 2:20-22, of na 'n figuur van die hemelse tempel. In beide gevalle, die klousule “meet . . . “die wat daarin aanbid,” moet figuurlik beteken om hulle te tel, want aanbidders word nie gemeet nie, maar getel. In die lig van hierdie feit, is ons verplig om tot die gevolgtrekking te kom, tensy anders aangetoon, dat die tempel, die altaar en die aanbidders elk figuurlik van 'n klas gelowiges moet wees. En al drie moet gemeet (getel) word na die teleurstelling in 1844, en gedurende die tyd van die S.D.A.-beweging.

As in ag geneem word dat daarin “goeie” en “slegte” lede is, dan is hierdie meting, of telling, van die aanbidders baie duidelik niks meer of minder as 'n werk om hul getrouheid aan die waarheid te ondersoek en te beoordeel nie. Daarom is dit 'n werk om slegs die name van diegene wat tot die einde toe volhard het en

aan die standaard van die oordeel voldoen het, in die boeke te behou.— die karakter van Christus. Onbetwisbaar dui die meting, of telling, dus die werk van 'n ondersoekende oordeel aan.

Dus omvat die leerstelling van die ondersoekende oordeel, tesame met die leerstelling van die insameling en telling van die 144 000, die huidige waarheid wat in 1844 aan die S.D.A.-denominasie toevertrou is. En hierdie twee groot waarhede tot die bykomende boodskap van vandag (Eerste Skrifte, bl. 277), die S.D.A.-denominasie moes verkondig “voor baie volke en nasies en tale en konings.”

“Die ondersoekende oordeel” beslis die sake van diegene wat geloof in God bely het, en wie se name gevolglik in die boeke opgeteken is (Dan. 7:10), maar sommige van hulle het nie tot die einde toe volhard nie. Dit bepaal watter name behoue bly en watter uitgewis sal word. Dus eers wanneer die ondersoek voltooi is, die heiligdom gereinig is van onwaardige lede, sal die boeke die presiese aantal name toon wat behoue sal bly en waardig geag sal word vir die ewige lewe. Die belangrikste deel van hierdie werk is egter nie die nommering nie, maar die skeiding — die sitting van die regterlike tribunaal om, parabolies gesproke, “die goeies in kruike, maar die slegte

weggooi” van die “net” (Matt. 13:48), wat die dooies van Adam se tyd tot 1844 bevat het, toe dit weer uitgewerp is om die 144 000 lewende heiliges te vang.

Die ondersoekende oordeel van die dooies vind gevolglik slegs in die hemelse tempel plaas, terwyl die ondersoekende oordeel van die lewendes in die hemelse sowel as in die aardse tempel plaasvind. Terwyl die rekords vir die boeke in die hemelse opgestel word, word die mense ondersoek vir die skeiding in die aardse (Matt. 22:11-13). (Sien Maleagi 3:1-3). En aangesien die meting figuurlik is van dieselfde werk, lei dit tot die gevolgtrekking dat die “tempel”, die “altaar” en “die wat daarin aanbid” figuurlik die drie klasse moet verteenwoordig wat geoordeel moet word.

Die tempel en die altaar, lewelose voorwerpe, moet twee klasse lewelose heiliges kenmerk – die twee klasse dooie heiliges. 'n Altaar kan boonop natuurlik nie in 'n tempel geïnstalleer word voordat die tempel gebou is nie. En verder, in grootte is dit vergelykend baie kleiner as 'n tempel. Natuurlik moet dit dus 'n klas heiliges simboliseer wat nie net na diegene kom wat deur die tempel gekenmerk word nie, maar wat ook proporsioneel baie kleiner is.

Dus moet die tempel, die eerste en grootste voorwerp, die eerste en grootste liggaam van regverdigde dooies verteenwoordig, dié van Adam se

tyd tot die begin van die oordeel in 1844. Terwyl die altaar, 'n spesiale en kleiner voorwerp, 'n spesiale en kleiner liggaam van regverdige dooies moet verteenwoordig – die regverdiges wat vanaf 1844 sterf, en wat in die spesiale opstanding van Daniël 12:2 (*Eerste Skrifte*, bl. 285) sal opkom.

Diegene wat “daarin aanbid” is die lewende heiliges wat “gemeet” moet word, hulle kan slegs die 144 000 wees – diegene wat die denominasie sedert 1844 vir vertaling moes bymekaarmaak.

Openb. 11:2. “Maar die voorhof wat buite die tempel is, moet uitgelaat word en dit nie meet nie, want dit is aan die heidene gegee; en hulle sal die heilige stad twee-en-veertig maande lank vertrap.”

Maar waarom die voorhof uitgelaat word? Waarom dit nie ook meet nie? Want aangesien dit deel van die gebou is, moet dit ook simbolies wees van heiliges. Dit is duidelik omdat dit die “groot menigte verteenwoordig wat geen mens kon tel [meet] uit al die nasies en stamme en volke en tale” (Openb. 7:9) – die laastes wat uit die heidene kom. Die “hof”, met ander woorde, is simbolies van die onmeetbare (ontelbare) oes van tweede vrugte wat ingebring word na die meetbare (aftelbare) oes van eerste vrugte – die 144 000. Dit word nie gemeet (ondersoek) nie, want dit verteenwoordig diegene onder wie daar geen “slegte” is om uit te werp nie; want hulle word ingesamel na die reiniging van die hemelse tempel (Dan. 8:14) – na die

oordeel van die dooies — na die skeiding van “die slegtes” van die “goeies” in die kerk, soos geïllustreer deur die gelykenis van die net (Matt. 13:47, 48). Hulle is diegene wat by naam, “My volk” (Openb. 18:4), geroep word om uit Babilon uit te kom, en wat, sonder enige onreine onder hulle (Jes. 52:1), in die reeds gesuiwerde en lewende kerk van God inkom. (Vir 'n meer uitgebreide behandeling van die onderwerp van die ondersoekende oordeel, sien ons Traktaat Nr. 3, Die Oes, derde uitgawe.)

Die “twee-en-veertig maande” (wat dertig dae tot 'n maand toeken, en 'n dag vir 'n jaar bereken — Eseg. 4:6), verteenwoordig die 1260-jaar profetiese periode; 538 n.C. tot 1798 n.C. (Sien Die Herder se Roede, Vol. 2, pp. 142, 261.) “Die Heidene” wat hier genoem word, is diegene wat die “heilige stad” (die kerk) “onder die voete” vertrap — 'n daad wat ons aandag vestig op die Meester se voorspelling aangaande die lot van die heiliges gedurende hierdie twee-en-veertig maande periode:

“En hulle [die kerk] sal deur die skerpste van die swaard val en as gevangenes weggevoer word [uit die beloofde land] na al die nasies, en Jerusalem sal vertrap word deur die Heidene totdat die tye van die Heidene vervul is” (Lukas 21:24), die tyd wanneer die Heidene uit Jerusalem uitgaan en die Israëliete ingaan.

Die besetting van die Beloofde Land deur die Heidene vandag is getipeer deur

gister se nie-Joodse besetting daarvan. En toe antieke Israel van Egipte na die beloofde land teruggekeer het, is die tye van die nie-Jode in daardie dae vervul. Net so nou, wanneer antitipiese Israel, die 144 000 argelose dienaars van God, verseël en na die berg Sion geneem word om daar saam met die Lam te staan, sal die "tye van die nie-Jode" in hierdie dae vervul word.

(Ons laat Openbaring 11:3-12 uit hierdie bespreking weg, want hierdie verse word behandel in *Die Herder se Roede* Vol. 2, bl. 270, 283-289; in hersiene Traktaat Nr. 2, *Die Waarskuwingsparadoks*, bl. 47-48; en in *Die Groot Stryd*, bl. 286-288.)

Openb. 11:13. "En in dieselfde uur was daar 'n groot aardbewing, en die tiende deel van die stad het geval, en in die aardbewing is seweduisend mense gedood. En die oorblyfsel was verskrik en het aan die God van die hemel heerlijkheid gegee."

Die "uur", "die aardbewing", die "tiende deel", "die stad", die "seweduisend" wat gedood is, en "die oorblyfsel" moet, om die integriteit van die hele basuin-simboliek te behou, self simbolies wees.

Die gesimboliseerde gebeurtenis het 'n hoogtepunt bereik deur te sê: "Die oorblyfsel was verskrik en het aan die God van die hemel heerlijkheid gegee." Niemand behalwe diegene wat "die gebooie van God bewaar en die getuienis van Jesus Christus het" kan Hom werklik vrees en aan Hom heerlijkheid gee nie. Gevolglik is die oorblyfsel in die huidige verband noodwendig figuurlik van die regverdiges, "die koring", in daardie deel van die stad

wat geval het. Dit maak die “seweduisend” wat gedood is, figuurlik van die onregverdiges, “die onkruid” daarin. Daarom staan die tiende deel vir die Kerk wat eers gereinig word – waarin die slegte, die onkruid, van die goeie, die koring, geskei word. Dit is dus duidelik dat die res van die stad in hierdie geval 'n voorstelling is van die res van die Christelike wêreld – die Christendom as geheel.

Dus vind die “aardbewing” nie dwarsdeur die Christendom plaas nie, maar dwarsdeur die kerk waarvan die eerstelinge – die 144 000 – geskei word. En aangesien 'n aardbewing 'n skudding is, is die een in kwestie figuurlik van 'n skudding daarin.

Lank gelede, deur die Gees van Profesie (*Eerste Skrifte*, 270), is die S.D.A.-kerk vooraf gewaarsku oor hierdie skudding. En nou word in die huidige grafiese openbaring die noodlottige einde daarvan gesien – die vernietiging van almal wat nie verskrik word en God eer gee nie. Figuurlik getel seweduisend, begryp hierdie “gedooddes” in die kerk daardie element wat nie sug en roep oor die gruwels nie (Eseg. 9:4), en wat gevolglik nie die merk (Eseg. 9:4), of die seël (Openb. 7:3-8), van God se goedkeuring ontvang nie. Almal wat hierdie klas uitmaak, word uitgesny, wat die oorblyfsel laat wat “verskrik was” - diegene wat gesug en geroep het oor die gruwels, en wat gevolglik die merk of die seël ontvang het, en die slagting vrygespring het. Dit is hulle wat “sal

sing vir die majesteit van die Here” (Jes. 24:14) —
gee “heerlikheid aan die God van die hemel.”

Hoofstukke 10 en 11 van Openbaring dek 'n reeks gebeure wat verskil van dié van hoofstuk 9. Vers 13 van die elfde hoofstuk bring ons slegs tot by die tyd van die vervulling van die merk en slagting (Esegiël 9) in die kerk, of tot die begin van die Luide Geroep van die Derde Engel se Boodskap. Openbaring 9, verse 20 en 21, dra ons voort na die voltooiing van die evangelie en die insameling van die heiliges. “Die tweede wee [sesde basuin] is verby; en kyk, die derde wee kom gou” (Openbaring 1:14)

Die Sewende Basuin.

Openbaring 11:15-19.

VERS 15 “En die sewende engel het geblaas; en daar was groot stemme in die hemel wat sê: Die koninkryke van hierdie wêreld het die koninkryke van onse Here geword en van sy Christus, en Hy sal as koning heers tot in alle ewigheid.”

Die sewende basuin kondig aan dat “die koninkryke van hierdie wêreld die koninkryke van onse Here geword het,” net soos die engel verduidelik het: “In die dae van die stem van die sewende engel, wanneer hy sal begin blaas, sal die verborgenheid van God volbring word, soos Hy aan sy dienaars, die profete, verkondig het.” Openb. 10:7. So word dit weer gesien dat soos die gebeure van die sesde basuin tot 'n einde

kom en die gebeure van die sewende begin, die werk van die evangelie (die verborgenheid van God) voltooi moet word..

VERSE 16-18. “En die vier-en-twintig ouderlinge wat voor God op hulle trone gesit het, het op hulle aangesig geval en God aanbid en gesê: Ons dank U, Here God, Almagtige, wat is en was en kom, omdat U u groot mag aangeneem en as koning geheers het. En die nasies was vertoornd, en u toorn het gekom en die tyd van die dode dat hulle geoordeel moet word en dat U die loon moet gee aan u dienaars, die profete, en aan die heiliges en aan die wat u Naam vrees, klein en groot, en dat U die wat die aarde vernietig, moet vernietig.”

Soos geïllustreer op die voorblad van hierdie traktaat, is die “vier-en-twintig ouderlinge” deel van die geregtelike tribunaal van die ondersoekende oordeel in die hemelse heiligdom. (Vir 'n meer volledige verduideliking van die “ouderlinge”, bestudeer *Die Herder se Roede*, Vol. 2, bl. 187-221). Gevolglik openbaar die woorde wat hulle spreek wanneer die sewende engel begin blaas, dat die geregtelike werk van die “Oue van dae” (Dan. 7:9; Openb. 4:3), van die Lam (Openb. 5:6), van die “tienduisend maal tienduisend en duisende maal duisende” engele (Openb. 5:11), en van die “ouderlinge” en die “diere” amper voltooi was. Hul woorde openbaar ook dat die tyd van die opstanding - die tyd vir die heiliges om hul beloning van die ewige lewe te ontvang, en vir Christus om diegene wat die aarde vernietig, te vernietig - aangebreek het. Dit is dus duidelik dat “die tyd van die dooies, dat hulle geoordeel

moet word” (Openb. 11:18), is gedurende die millennium, en is die finale oordeel van die goddelose.

VERS 19, eerste deel. “En die tempel van God is in die hemel geopen, en daar is in sy tempel die ark van sy verbond gesien.”

Die aardse tempel se patroon na die hemelse, toon dat die hemelse tempel in twee afdelings verdeel is - die heilige en die allerheiligste. Op die dag van die versoening (oordeel) in die aardse tempel, is die deur na die allerheiligste oopgemaak en die deur na die heilige gesluit. Hierdie diens het die begin van die antitipiese versoening (oordeel) getipeer, toe die deur na die allerheiligste in die hemelse tempel oopgemaak en die ingang na die heilige gesluit is. Met ander woorde, toe die binnendeur oopgemaak is, is die buitedeur gesluit, wat die twee afdelings tot een gemaak het. (Sien Levitikus 16:2, 17; Openbaring 4:1; 15:5; *Eerste Skrifte*, bl. 42.) Dus, die feit dat die tempel gesluit is terwyl die oordeel aan die gang is, maak dit onmoontlik vir iemand aan die buitekant om "die ark van Sy testament" te sien totdat die oordeel voltooi is, wanneer die deur wat gesluit was, weer, volgens Openbaring 15:1, 5-8, oopgemaak sal word.

Gevolgtlik, die vervulling van die profetiese stelling, “die tempel van God is in die hemel geopen, en die ark van sy verbond is in sy tempel gesien” (Openb. 11:19), sal, net soos dit aan die begin van die Oordeel was, sal dit verwesenlik word nadat

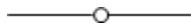
die oordeel voltooi is; dit wil sê, na die einde van die genadetyd, wanneer die deur van die tempel oopgemaak word. En nadat die regterlike tribunaal die tempel verlaat het, sal “een van die vier diere” “aan die sewe engele sewe goue skale gee, vol van die toorn van God” (Openb. 15:7), en die tempel sal “vol rook word van die heerlijkheid van God en van sy krag; en geen mens” sal “in die tempel kan ingaan totdat die sewe plaes van die sewe engele” “volbring is” nie. Openb. 15:8. (Vir verdere verduideliking van Openbaring 15, sien *Die Herder se Roede*, Vol. 2, bl. 170-173.)

En laastens, die feit dat die sewende basuin eers net na die voltooiing van die evangelie sal blaas, is bevestigende bewys dat die onderwerp van die basuine handel oor die vernietiging van die goddeloses, wie se genadedood afgesluit word deur hul verwerping van 'n boodskap wat God aan hulle stuur.

Kan daar enigiemand wees wat die huidige hoogtes van goddelike openbaring bestyg het wat volle perspektief gee op die konflik van die eeue soos dit voor die Oordeelstroon in oënskou kom, en tog nie besef het dat sy ewige bestemming afhang van sy blymoedige nakoming van die boodskap van die uur nie? As daar so iemand is wat nie deur hierdie laaste waarskuwing oortuig word nie, dan "sal hy ook nie oortuig word nie, al sou iemand uit die dood opstaan." Lukas 16:31. Hy sal 'n onbeskryflike tragedie ervaar: Sy naam sal uit die boeke uitgewis word.

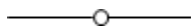
Sy lewe sal verbeurd verklaar word aan die vernietigers. Sy siel sal flou word met "geween en gekners van die tande." Matt. 8:12. Hy sal van die aarde vergaan - vir ewig verlore.

Hy wat egter oortuig is en in die lig wandel, sal onuitspreeklike vreugde ervaar: Hy sal die "merk" (Eseg. 9:4), die "seël" (Openb. 7:2, 3), van God se goedkeuring ontvang. Sy sondes sal uitgewis word. Sy naam sal onuitwisbaar geskryf word in die Lam se boek van die lewe. Hy sal sien hoe Migael opstaan en hom verlos uit die "tyd van benoudheid soos daar nog nooit was nie." Dan. 12:1. Hy sal terugkeer te midde van die losgekooptes van die Here en na Sion kom met "gesange en ewige vreugde op" sy hoof. Hy "sal vreugde en blydschap verkry, en kommer en gesug sal wegvlug" Jes. 35:10. Hy sal die aarde beërwe - vir ewig gered!

"As die Here God is, volg Hom na; maar as dit Baäl is, volg hom na." 1 Konings 18:21.

(Alle kursiefdrukke is ons s'n)

SKRIFTURELE INDEKS

GENESIS:		DEUTERONOMIUM:	
7:23 _____	42	12:2, 3 _____	47
37:9, 10 _____	51	33:28 _____	49
EKODUS:		1 KONINGS:	
3:2 _____	39, 44	18:21 _____	118
3:4 _____	44	2 KONINGS:	
19:18 _____	39	6:17 _____	93
LEVITIKUS:		25:7 _____	54
16:2, 17 _____	116	2 KRONIEKE:	
17:11 _____	39	36:16 _____	54
		36:17, 19, 20, 21 _____	39

SKRIFTURELE INDEKS — (Gaanv.)

JOB:	13:8 _____ 95
38:22, 23 _____ 39	13:8, 9 _____ 94
PSALMS:	14:20 _____ 90
119:105 _____ 48	MALEAGI:
121:4 _____ 57	3:1 - 3 _____ 109
JESAJA:	4:5 _____ 87
2:3 _____ 44	MATTEUS:
2:22 _____ 18	2:16 _____ 61
8:7 _____ 48	3:20 _____ 42
13:2-13 _____ 91-93	6:18 _____ 17
24:14 _____ 114	6:38, 39 _____ 65
35:10 _____ 118	6:23 _____ 13
40:6, 7 _____ 42	8:12 _____ 118
42:10 _____ 45	10:18 _____ 77
52:1 _____ 26, 111	13:47, 48 _____ 103, 109, 111
60:1 _____ 26	16:19 _____ 66-67
60:10 _____ 94	17:20 _____ 57
60:12 _____ 91	22:11 - 13 _____ 109
60:14, 8, 9 _____ 94	23:37, 38 _____ 56
63:4 _____ 84, 88	24:51 _____ 56
66:5 _____ 12	MARKUS:
66:16 _____ 93, 106	15:33 _____ 62
66:19 _____ 89, 106	LUKAS:
66:20 _____ 89, 106	4:18, 19 _____ 62
66:21 _____ 93	6:28, 29 _____ 75
JEREMIA:	6:38 _____ 27
6:2 _____ 67	16:31 _____ 117
23:29 _____ 39	17:31, 33 _____ 78
29:10 _____ 81	19:14 _____ 72
ESEGIËL:	21:24 _____ 111
4:6 _____ 82, 111	JOHANNES:
9 _____ 88, 114	1:1-14 _____ 59
9:4 _____ 113, 118	4:14 _____ 40
DANIËL:	7:38 _____ 49
2:44 _____ 33	12:19 _____ 73
4:10, 14, 15, 20, 22 _____ 42	14:9 _____ 38
7:8 _____ 33	16:13 _____ 5
7:9 _____ 102, 115	HANDELINGE:
7:10 _____ 102, 108	2:3 _____ 39
7:25 _____ 33	2:41, 47 _____ 65
8:14 _____ 102, 110	4:16-18 _____ 73
10:21 _____ 5	4:34, 35 _____ 72-73
12:1 _____ 77, 118	5:1-11 _____ 68
12:2 _____ 110	5:42 _____ 68
JOEL:	20:18, 19 _____ 76
2:2 _____ 97	20:20, 22 _____ 89
2:8 _____ 99	20:25-27 _____ 76
2:2-10 _____ 95, 96	21:12, 13 _____ 76
2:23 _____ 88	ROMEINE:
2:28 _____ 88	12:5 _____ 72
MIGA:	1 KORINTIËRS:
6:7-9 _____ 96	10:1-14 _____ 70, 72
8:9 _____ 58	11:15 _____ 67
SAGARIA:	EFESIËRS:
2:8 _____ 57	2:20-22 _____ 107
8:3 _____ 44	

SKRIFTURELE INDEKS — (Gaanv.)

1 TESSALONISENSE:

5:8 _____ 68

2 TESSALONISENSE:

1:4 _____ 67

2:8 _____ 57

HEBREËRS:

4:12 _____ 97

13:13 _____ 77

1 PETRUS:

3:15 _____ 11, 104

3:18, 19, 20 _____ 39

2 PETRUS:

1:20 _____ 5

OPENBARING:

1:1 _____ 32

1:18 _____ 60

3:17, 18 _____ 18, 104

4 _____ 102

4:1 _____ 32, 116

4:3 _____ 115

5 _____ 102

5:6 _____ 115

5:11 _____ 115

7:2, 3 _____ 118

7:3-8 _____ 113

7:9 _____ 74, 110

8:1, 6 _____ 32

8:7 _____ 26-26, 30, 37, 40

8:8 _____ 30, 44

8:9 _____ 44, 46

8:10 _____ 30, 48

8:11 _____ 49

8:12 _____ 30, 50

8:13 _____ 57, 58

8:6-13 _____ 3

9 _____ 79, 114

9:1 _____ 60

9:2 _____ 30, 62

9:3, 4 _____ 63

9:4 _____ 64

9:1-4 _____ 4, 58-59

9:5 _____ 64, 73

9:6 _____ 73, 75

9:7 _____ 66, 67

9:8 _____ 67

9:9 _____ 68

9:10 _____ 59, 72, 73, 74

9:11 _____ 69

9:12 _____ 78

9:13 _____ 31, 78

9:14 _____ 30, 31, 78, 79

9:15 _____ 75, 81, 82, 84, 86, 87, 94

9:16 _____ 83, 92

9:17 _____ 9, 95

9:18 _____ 91, 94

9:19 _____ 9, 97

9:13-19 _____ 4

9:16-19 _____ 89

9:20 _____ 83, 84, 99, 114

9:21 _____ 99, 114

10 _____ 114

10:1-3 _____ 100

10:4 _____ 100

10:7 _____ 99, 114

10:8-10 _____ 100

10:10 _____ 101

10:11 _____ 101, 102, 105, 107

11 _____ 79, 114

11:1 _____ 106, 107

11:2 _____ 65, 110

11:3 _____ 65, 80

11:3-12 _____ 112

11:10 _____ 65

11:13 _____ 112, 114

11:14 _____ 79, 114

11:15 _____ 30, 114

11:16-18 _____ 115

11:18 _____ 116

11:19 _____ 116

12:4 _____ 43, 61

13:15 _____ 77

13:15-17 _____ 21

13:18 _____ 22

14:4 _____ 74

14:7 _____ 87

15:1 _____ 116

15:5 _____ 116

15:7 _____ 117

15:8 _____ 117

15:5-8 _____ 116

16 _____ 91

16:2 _____ 30

16:3 _____ 11, 30

16:4 _____ 30

16:8 _____ 30

16:10 _____ 30

16:12 _____ 30

16:17-21 _____ 30

17:15 _____ 40, 41, 45, 48, 89

18:1 _____ 88, 93

18:4 _____ 111

19:15-18 _____ 71, 72

20:1 _____ 60

20:2 _____ 59, 60

20:3 _____ 60

21:4 _____ 101

22:11 _____ 99

22:16 _____ 13, 59

22:18, 19 _____ 9, 13-14